

146
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ст.

+ κότεχα δ' αὖτο δ' αὖταρ τε χαίρει... να
σταδρι καλὸ να β' χαίρει ποδ' αὖταρ δ' αὖταρ
δοχὸν κ' αὖταρ χ' δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
χορὸς δ' αὖταρ μου αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
μαυ να β' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
με οφ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
μηχ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
νη οφ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ
αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ

παντα αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ 1436

φ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ δ' αὖταρ 18...

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

Τῆ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας καὶ Φιλίππων Ἱερῶν Μανασιεῖν
Τ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ ^{τῆς} Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Η Σ
^{ἡμῶν}
Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ

Τῆς ἐπονομαζομένης Κοσφοινίως, καὶ τῆς γενομένης
Θαύματος

Εἰς τὴν ἐν αὐτῇ Ἱερᾷ καὶ θαυματουργῶν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἣ, προστετέθη καὶ
Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον ἐπ' αὐτῇ τῷ θαύματι.

Εἴ τι δὲ πλήρης ἀκολουθία τῆ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Πατριάρχου Κων-
σταντινουπόλεως. ἃτινα συνηρανίσθησαν ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων,
διωρθώθησαν, καὶ ἀνεπληρώθησαν παρὰ τῷ Πανοσιολογιστῇ τῷ Κύριῳ

Ἰλαρίῳ ΝΟΣ ΣΙΝΑΪΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ,

Α' Φιερώθησαν δὲ τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Τρισεβάζῳ ἡμῶν Δεσπότη τῷ Οἰκουμενικῷ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ, ΚΥΡΙΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΓΡΗΓΩΡΙΩ,

Εξεδόθησαν Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆς Γένους
Τυπογραφίας.

α. ω. θ'.

1819

Π Ε Ρ Ι Τ Ρ Α Φ Η

Τὸ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν Δεσφίναν καὶ Φιλίππων τῆς Ἀλβανίας

Τ Π Ε Ρ Α Τ Ι Δ Σ Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Η Σ

Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Τ

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν Κενοφωτικὸν Κενοφωτικὸν

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας τῆς Ἀλβανίας

Παρακλητικὸν Κανὼν τῆς Ἀλβανίας τῆς Ἀλβανίας

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας τῆς Ἀλβανίας

Ο' Θεός, ὡδὴν καινὴν ἄγομαί σοι, ἐν Ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλλῶ σοι.

Δαβίδ. Ψαλμῷ εἰς.

ΠΑΤΡΙΣΤΗΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τ Ρ Η Τ Ο Ρ Ι Ω

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας τῆς Ἀλβανίας

Τοποθεσία.

ἔτος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΕ ἢ ΤΡΙΣΕΒΑΣΤΕ' ΜΟΙ ΠΑΤΕΡ

καὶ

ΔΕΣΠΟΤΑ.

Τὸ βαθύτατον σέβας ἢ ἡδελικὴ συστολή, τὴν ὁποίαν ὀφείλω νὰ προσφέρω οὐ μόνον εἰς τὰς θείας ἀκτῖνας, τὰς ὁποίας ἀποπέμπει ἀπὸ τῆς Θεοσεσίης ἑρανῆς, ἐφ' ἣς πανόκληρως ἐπιλάμπει· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν παντοίαν ἀρετὴν, ἣτις ἀνυποκρίτως ἄνοικεῖ εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῆς σκῆνωμα, μὲ καταπέθουσι νὰ ὑποβάλλω ἑμαυτὸν πειθήνιον ἢ εἰς ἐργωδεσέραν ἢ χαμερπεσέραν αὐτῆς ὠτολήν, ἀλλ' ἢ θεοτάτῃ ὑμετέρᾳ Παναγιότης Φρονῆσα περὶ ἐμῆς, ὑπὲρ ὃ ἐμὶ, διὰ τὴν χραιομίμητον ἐπιείκειάν της, κατηξίωσε νὰ μοι ἐπιτάξῃ ἐπιταγὴν οἰκειοτάτην μὲν εἰς τὴν ἀπαράμιλλον θεοσέβειαν, ἢ θερμοτάτην φιλοκαλίαν της, ἔχι ὅμως ἢ τόσον οἰκίαν εἰς τὴν σενότητα τῆς ἐμῆς διανοίας, ἢ χθαμαλότητα τῶν ἰδεῶν μου. ὅθεν ἢ κατηγόμην εἰς δειλίαν, ὥστε νὰ μὴν ἐπιχειρῶ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐπιδιόρθωσιν, ἢ ἀναπλήρωσιν τῆς δοθέντος μοι ἱερῆς ἐγχειρίδος, πλὴν ἢ πεποίθισις, τὴν ὁποίαν ἔχω, ἢ πρέπει αἰετοτε νὰ ἔχω εἰς τὸ ὅτι πᾶσα ἱερὰ ὠτολή της ἔχει συνεφαπτομένην ἢ τὴν ἀπὸ τῶν παναγίων δόχων της ἀρρώγην, μὲ ἐνέχυσε, ἢ ἐπιχειρίθην τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὠτολῆς ὑπ' ἀρρώγῃ αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ ὠτολῇ, ἢ ἐξετέλεσα, εἴτι ἐξετέλεσα.

Τὸ ἐγχειρίδόν μοι τῆτο ἐγχειρίδιον εἴτε διὰ τὴν παντελῆ ἀμάθειαν τῶν χρόνων, καθ' ἧς συνεγράφη, εἴτε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀμαθεσάτων ἀντιγραφῶν, ἦτον εἰς τοσῶτον διεφθαρμένον, ἢ τῆς ὁρθῆς χαρακτῆρος παρηλλαγμένον, ὥστε ἢ τὸ ἰσορὶκὸν ἦτον ἀσυνάρετον, ἢ πολλαχῶς ἀδιανόητον, ἢ οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες πάντῃ ἀσύντακτοι, ἢ ἐντισι ἢ περὶ τὴν ἐννοίαν παρακεχαυμένοι ἢ ἐξολιθαίνοντες. τὸ

δὲ ἐν τῷ ποίητικόν ᾠσμᾶτιον ἔτω παρηλλάχθῃ, ὥς ἔτε ποίημα ἦτον δυνατόν
νὰ τὸ ὀνομάσῃ τις, ἔτε ᾠσμα.

Ὁ δὲλος τῆς ἐνέκυψα, ὅσον ἦν ἐπ' ἐμέ, καὶ τὰ μὲν διώρθωσα, ὅσα ἦσαν δεκτικὰ
διορθώσεως, τὰ πλεῖστα δὲ διόλκῃ παρήλλαξα καὶ ἐμόρφωσα, κοσμήσας αὐτὰ τὸν δυ-
νατὸν τρόπον. ἐπιδιορθώσας δὲ καὶ τὸν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον Παρακλητικὸν Κανόνα
προσέθηκα καὶ τὰ λοιπὰ ἀκόλουθα μελωδήματα, ὅσα ἀπαιτῶνται εἰς ὕμνον Ἑσπε-
ρινόν, καὶ Ἑωθινόν, καὶ ἔτως ἀνεπληρώθῃ ἡ Πανηγυρικὴ τῇ Τερεῖ τέττε Πατὴρ Ἀ-
κολυθία κατὰ τὴν ὑμετέραν ἐντολὴν, καὶ ταῦτα ἐπόνησα, ὑπηρετήν χεῖρα πα-
ραχῶν εἰς τὰ διὰ τῶν Παναγίων αὐτῆς δόχων ἐμπνεόμενά μοι νοήματα.
δέχθητι λοιπὸν ὕμνωσ, Παναγιώτατε καὶ Τρισέβασέ μοι Πάτερ καὶ Δέσποτα αὐ-
τά τε τὰ πονηθέντα, καὶ αὐτὸν ἐμέ τὸν πονήσαντα. καθότι εἰς τὴν ὑμετέραν Δεσ-
ποτικὴν προσησίαν ὑποκλινῶς ἀπονέομαι.
τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος

ὡς ἐν Χριστῷ ταπεινός

καὶ δὲλος ὑποκλινέσας

Ἰλαρίων Σιναΐτης Κεῖς :

Περι-

Περιγραφή σύντομος τῆς Ἱερᾶς Μοναστηρίου

Τῆς

ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ.

Τὸ περιβέβητον τῆτο καὶ θαυροπηγιακὸν Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου Κοσφοινίως ἐπονομαζομένης καίτοι πρὸς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἐπάνω εἰς ἓν ὑψηλὸν βουνὸν τῆς ἐπαρχίας Φιλίππων ἢ Δράμας, πλησίον τῆς Πόλεως Φιλίππων ἢ Φιλιππισίαις κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἢ εἶναι ἀξιόλογον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς οἰκοδομῆς τε, καὶ θαυμαστὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ θαυμαστὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἣ ὅποια χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπου ἢ χωρὶς βαφῆς τεχνητῆς ἀλλ' ἐκ θείας ἐνεργείας ἢ χάριτος ἐζωγραφήθη μὲ τρόπον θαυμάσιον καθὼς ἐπομένως θέλομεν διηγηθῆ, καὶ ὁμολογουμένως εἶναι Θεόγραφος, καθὼς ἦτον τὸ πρὸς τὸν Αὐγαρον σαλὲν ἱερὸν Μανδήλιον τῆς Σωτῆρος ἡμῶν, ἢ αἰ πρὸς τὸν προφήτην Μωϋσῆν δωθεῖσθαι πλάκες τῆ γραπτῆ νόμου, καὶ ἐκ τούτου δὲν εἶναι καμμία ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Εἰκόνι ἐκτύπωμα, εἶναι ἢ ἀπαράλλακτος μορφή τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἢ τῆς μονογενῆς αὐτῆς Υἱοῦ, τὸν ὅποιον βασιλεύει εἰς τὰς Ἀγίας Ἀγκάλας τῆς, καθότι δὲν εἶναι ἐζωγραφισμένη ἀπὸ ἐπισφαλῆς ἰδέας, ἢ ἀθανῆ χειρὸς ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πανθῶν ἢ ἀλάθιτον δάκτυλον τῆ Θεοῦ. ἐφάνη δὲ ἡ ἱερὰ ἢ ὑπερθαύματος αὐτῇ Εἰκὼν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆτο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γερμανῆ τῆ ἀναχωρητῆ, ἢ κτήτωρος αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Οὗτος ὁ ἱερὸς Πατὴρ ἀπὸ παιδικῆς τε ἡλικίας καταλιπὼν τὴν τύρβην καὶ ἡδυπάθειαν τῆ κόσμου, ἀνεχώρησε, ἢ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον τῆ Ἰορδάνου, ὅπερ διέτριψεν ἱκανὸς χρόνος μετερχόμενος τὸν ἀσκητικὸν βίον, καὶ ὀδηγούμενος εἰς τὴν τελειοτάτην τῆς ἀρετῆς θεωρίαν ἀπὸ τῆς κατ' ἐκείνης τῆς χρόνος διδασκόμενος ἐκεῖ ὁσιωτάτης ἢ Θεοφόρου πατέρας, ἀφ' ἧς δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνωτάτω θεωρίαν, ἢ ἐγένετο ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ μεταδώσῃ ἢ εἰς ἄλλους τῶν θείων χαρίτων, ἢ νὰ γένηται ὀδηγὸς πολλῶν ψυχῶν εἰς λιμένα σωτήριον, τῷ ἐφάνη Ἄγγελος Κυρίου δις ἢ τρεῖς ἢ τῷ εἶπεν, ὅτι εἶναι θέλησις Θεοῦ νὰ ἀφήσῃ πλέον τὴν ἔρημον τῆ Ἰορδάνου ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἢ νὰ θεμελιώσῃ Μοναστήριον ἐπάνω εἰς ἓν βουνὸν τῶν Φιλιππισίων ὑπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. μὴ δυνάμενος

λοι-

λοιπὸν νὰ ὠαντιωθῇ εἰς τὴν θείαν προσαγὴν, ἔφυγον ἐκείθεν, καὶ μετὰ ἕνα
 σχεδὸν χρόνον ἔφθασαν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ὠδηγηθεὶς ἀπὸ Ἀγγελὸν Κυρίῳ
 ἦλθον εἰς τὴν πόλιν τῶν Φιλιππισίων πλησίον τῆς βενῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ θέ-
 λισις τῆς Θεοτόκου νὰ κτιθῇ τὸ Μοναστήριον. καὶ ὡς ᾤ προσηύχετο διὰ νὰ τῷ
 δείξῃ ὁ Θεὸς τὸν προσδιωρισμένον τόπον, αἴφνης εἶδε μίαν φλόγαν πυρὸς ἡ ὁποία
 ἤρχιζον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς βενῆς, καὶ ἀνέβαινον ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκ τούτου
 ἐνόησαν, ὅτι ἡ θέλισις τῆς Θεῆς ἦτον νὰ κτιθῇ ἐκεῖ τὸ Μοναστήριον. Ὑπερεχάρη
 λοιπὸν, διότι τῷ ἔδειξεν ὁ Θεὸς τὸν τόπον τῆς οἰκοδομῆς, πλην ἐλυπεῖτο μεγάλως,
 διότι ὁ τρόπος καὶ ἡ δαπάνη εἰς τοιοῦτον μέρος ἦτον σχεδὸν ἀδύνατος, ἀλλ' ἡ πρὸς
 Θεὸν πίσις τὴ ἐγένετο εἰς αὐτὸν μεγίστη παρηγορία· ἐπειδὴ ἐσοχάζετο, ὅτι δὲν ἤ-
 θελε τὸν διορίσῃ ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τοιοῦτον ἐπιχείρημα, ἂν δὲν ἦτον προσδιω-
 ρισμένος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως· καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἐγένετο ὡς θέλομεν ἰδῇ.

Δύω μεγάλοι πλάσιοι ἄρχοντες Ῥωμαῖοι ὀνομαζόμενοι ὁμὸν Νικόλαος ὁδὲ Νεόφυ-
 τος, οἵτινες καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐξάλθισαν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους
 τόπους, ἐπειδὴ ἐβαρύνθησαν τὴν τύρβην τῆς κόσμης καὶ τῆς βιωτικῆς περισπασμοῦ,
 ἀπεφάσισαν νὰ ἀναχωρήσωσι, καὶ ἐζήτην νὰ εὕρωσι τόπον διὰ νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ
 ἄνδρα ἐνάρετον διὰ νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μοναδικὸν βίον καὶ τὴν γνησίαν
 καὶ ἀμώμητον ἀρετὴν, καὶ μανθάνοντες παρὰ πάντων διὰ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν
 τότε τῆς ἱερῆς Ἀνδρὸς, παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὅλους τῶν τῆς θησαυρῆς καὶ ἐλθόντες
 τῆς ἐνεχείρισαν εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπέταξαν καὶ τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὴν Φιλόθεον διδασ-
 καλίαν, καὶ ψυχωφελῇ ὠδηγίαν τε. Ὁ δὲ ἱερὸς Πατὴρ ἰδὼν τῆτο ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ
 ἀμέσως ἐπεχειρίσθη νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπως εἶδε τὸ
 θαῦμα τῆς φλογός· καὶ ὕψερον ἀπὸ πολλὰς ἀγῶνας, καὶ ἀφορήτους κακοπαθείας ἐ-
 τελειώθει τὸ ἱερὸν τῆτο Μοναστήριον τόσον μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡραῖον μὲ τὴν ἐπιστάσι-
 αν τῆς Ὁσίας τότε Πατρὸς καὶ μετὰ τὴν συνεργίαν, καὶ δαπάνην αὐτῶν τῶν Θεοσεβῶν ἀνδρῶν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὸ Μοναστήριον, καὶ δὲν ἔμεινον ἄλλη φροντίς, εἰμὴ ὁ ἀναγ-
 καῖος καλλωπισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐπιστάτῃντες λεπτεργοὶ ἡτοίμασαν δύο
 σανίδια διὰ τὰς Δεσποτικὰς Εἰκόνας, ἀλλ' ὡς ᾤ κατεγίνοντο νὰ τορνώσωσι πε-
 ρισσότερον τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἦτον διωρισμένον διὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου,
 αἴφνης ἐχίσθη καὶ οἱ τεχνίτες τὸ ἔρριψαν, καὶ ἐζήτην ἄλλο· ὁ δὲ Ὁσῖος ἐλυ-
 πήθη καθ' ὑπερβολὴν, ἐπειδὴ καὶ μόνος εἶχε διαλέξῃ αὐτὸ τὸ σανίδιον διὰ τὴν ὑ-
 περβάλλεσσαν δούλαβειαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον εἰς τὴν Θεοτόκον.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τῆτο ἐγένετο κατ' οἰκονομίαν Θεῆς διὰ νὰ δοξαθῇ ἔτι μᾶ-
 λον

λον ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ νὰ χαρῇ περισσότερον ὁ πισὸς Ικέτης της, ἡ καθὼς ὁμονογῶνς Ὑὸς της ἐξελέξατο πτωχὸς καὶ ἀμαθεὶς Ἀποσόλως διὰ νὰ κατα-
σχύνῃ τὰς σοφὰς τῆς γῆς, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ Θεοτόκος ἀπεδέχθη τὸ παρεξέ-
μῶνον ἐκεῖνο ἡ ἐχισμῶνον σανίδιον, διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ πηγὴν θαυμάτων ἡ κοινὸν
λατρεῖον, ἡ ἐν ᾧ ὁ Ὅσιος λελυπημένος παρημέρισε κατ' ἰδίαν διὰ νὰ προσδύχη-
θῇ εἰς τὸν διωρισμῶνον καιρὸν, αἰφνης εἶδον ἐμπροσθέν τε τὴν Κυρίαν τῆ οὐρανῆ
ἡ τῆς γῆς, ἡ τις ἤσραπτον ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἡ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνατρίψῃ τὰ ὄμ-
ματά τε εἰς ἐκείνην τὴν θείαν λάμψιν ἔπεσε χαμαὶ τρέμων, ἡ τότε ἤκωσε τὴν
Θεοτόκον, ἡ τις τῷ ἔλεγε τὰς ἐξῆς λόγους.

Γερμανὲ πισότατε δὲλε τῆ Μονογενῆς με Υἱῶ. εἶδον τὴν πίσιν σε, ἡ τὴν ἀ-
ληθινὴν οὐλάβειαν τὴν ὁποῖαν ἔχεις εἰς ἐμέ, ἡ ἐπειδὴ τόσον ἐλυπήθης, διότι ἐ-
χίδη τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο δι' ἐμέ, ἰδὼ ἐγὼ σοὶ χαρίζω τὴν Εἰκόνα με
ἀπαράλλακτον καθισομένην μὲ τρόπον θαυμάσιον εἰς αὐτὸ τὸ παρεξέμῶνον
σανίδιον, χωρεῖς νὰ βάλῃ εἰς αὐτὴν χεῖρα τεχνίτης, ἡ σοὶ δίδω ταύτην τὴν χά-
ριν, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς πίσεως ἡ εὐλαβείας σε, ἡ τῶν πολλῶν ἰδρωτῶν τὰς ὁποί-
ας ἔχυσας εἰς τὸ νὰ οἰκοδομηθῇ τῆτο τὸ π' ὀνόματί με κτιθὲν ἱερὸν Μονασῆριον.

Ἀφ' ἧ ὁ Ὅσιος ἤκωσον αὐτὰς τὰς λόγους, ἐσήκωσε τὰ ὀμματαί τε, ἡ εἶδε τὴν
Θεοτόκον, ὅτι ἐπλησίαζον εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐχισμῶνον σανίδιον, ἡ ὅτι μὲ τρόπον πα-
ράδοξον ἐτυπώθη εἰς αὐτὸ ἡ θεία μορφή καὶ αὐτῆς καὶ τῆ Μονογενῆς της Υἱοῦ
καθημῶνε ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ γόνατά της, ἡ ἀμέσως ἀπεπέμποντο χρυσοεῖδεις ἀ-
κτίνες ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα ἡ κατηύγαζον ὅλον τὸ περιέχον· καὶ εἰς τὸν
αὐτὸν καιρὸν ἡ εἰς μαθητῆς τῶν ἐρημίων λεπτεργῶν ὅλος ἑντρομος ἦλθεν εἰς
αὐτὰς, ἡ εἶπον, ὅτι ἐν ᾧ ἐσέκετο εἰς τὸν τόπον, ὅπως ἦτον ἐξέμῶνον τὸ σανίδιον,
αἰφνης εἶδον, ὅτι ἦλθον ἐκεῖ μία ὡραιότατη γυνὴ βασιλεύουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της
ἐν ἀσφαπόμορφον βρέφος, ἡ τις ἐφαίνετο ὡς μία μεγαλοπρεπὴς Βασίλισσα, ἡ ὅτι
ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπως ἦτον ἐξέμῶνον τὸ σανίδιον, ἡ βλέπεσά το,
εἶπον· αὐτὸ τὸ σανίδιον εἶναι πολλὰ ἀρεμόδιον διὰ τὴν Εἰκόνα με, ἡ ματαίως οἱ
λεπτεργοὶ ζητῶσιν ἄλλο. ἐκεῖνοι ἀφ' ἧ ἤκωσαν αὐτὰς τὰς λόγους ἔτρεξαν εὐθὺς
ὅλοι ὁμῶς, ἡ, ὡς τῆ θαύματος, ἐξαίφνης εἶδον, ὅτι ἦτον ἐξωγραφοισμῶν ἐπάνω εἰς
τὸ ἴδιον σανίδιον ἡ πανάχραντος μορφή της Ὑπεραγίας Θεοτόκος ἡ τῆ Μονο-
γενῆς αὐτῆς Υἱῶ ἡ ἔλαμπον ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Ὅλοι οἱ παρόντες τόσον μοναχοί, ὅσον ἡ κοσμικοὶ ἔμειναν ἐκστατικοί,
ἡ ἐχάρησαν καθ' ὑπερβολὴν, δοξάζοντες μεγαλοφῶνως τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
Χρι-

Χριστὸν ἢ τὴν Ὑπερένδοξον αὐτῇ Μητέρα, ἢ ὅποια ἠθέλησεν μὲ τὸ παράδοξον τῷ τεράσιον νὰ θαυμασώσῃ τὴν Ἱερὰν τῆς Μονῆς, νὰ χαροποιήσῃ τὸν πιστὸν ἢ δυνώμονα δῶλον τῆς, νὰ σηρίξῃ τὰς δούσεβεις εἰς τὴν ἀμώμητον πίσιν, ἢ νὰ κατα-
 χύῃ τὰς ἀσεβεῖς.

Ὅτι τὸ θαῦμα τῷ εἶναι ἀληθέστατον δέικνυται ἢ ἀπὸ τῆς ὅτι τὸ σανίδιον τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνης εἶναι ἀτόρνυτον, ἢ τὸ χίσμα φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ ἢ ὁ Ἱερὸς Μητροπολίτης Μυρέων Ματθαῖος ἐλθὼν ἕξαρχος εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτὴν μονὴν κατὰ τὸ α. χ. ἔτος, παρετήρησεν ἀκριβῶς, ἢ πληροφορηθεὶς διὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ, συνέγραψε ἢ παρακλητικὸν κανόνα εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογεῖ, ἢ ἐξυμνεῖ τὸ μέγα τῷ τεράσιον, δοξολογῶν δούσεβως τὴν ἀπείρανδρον Μητέρα τῆς Σωτῆρος ἡμῶν, ἣτις δύναται, ὅσα καὶ βέλονται. Βεβαιεῖται δὲ ἐτι μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα θαύματα τὰ ὅποια ἐνεργεῖ καθ' ἡμέραν εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καταφύγουσιν εἰς τὴν σκέπην ἢ βοήθειάν τῆς μὲ πίσιν ἢ δούλας βαιαν. Διὰ τῷ ἢ τρέχουσιν ἀκαταπαύτως ἀπὸ ὅλα τὰ περίχωρα τῶν Φιλιππισίων ἢ ὅλης τῆς Μακεδονίας οἱ Χριστιανοὶ φέροντες τὰς ἀδυναμίας τῶν, καὶ κἀνείς δὲν ἐπιστρέφει χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἰάσιν ψυχῆς ἢ σώματος ἀπὸ τὴν ἀχειροποίητον καὶ θαυματουργὸν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἣς ταῖς πρεσβείαις διαφυλάττοι ἡμᾶς ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς κακῆς, καὶ καταζωῶσθαι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. α. μ. ν.

ΣΤΙΧΟΙ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΙ

Περὶ τῆς Θαύματος, ὅπερ ἐγένετο, εἰς τὴν πάνσεπτον ἡ Ἀχα-
ροποίητον Εἰκόνα

τῆς
ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

- είχος. „Ἐν τῷ δ' εἰσιθι τῷ Ἱερῷ τιμῶναι γε σὺν αἰδοῖ
ἐξήγησ. Σὺ ὦ δὺλαβέσατε προσκυνητὰ, εἰσελθε εἰς τὸν τὸν σεβάσμιον Ναὸν
μὲ δὺλάβειαν.
είχ. „Μητρὸς Θειοτόκε Εἰκόνα λουσόμενος
ἐξ. Διὰ νὰ ἰδῇς καὶ νὰ ἀσπαθῇς δὺλαβῶς τὴν Εἰκόνα τῆς Μητρὸς τῆς
Θεῆς.
είχ. „Χρῶσις ἐκτός τῷ δ' ἐν σήματι οἱ δράται.
ἐξ. Ὅποια χωρὶς βαφὴν φαίνεται ἐπάνω εἰς τὸ Εἰκόνισμα.
είχ. „Ὡς ἄτερ χειρῶν γραπτομένα μερόπων.
ἐξ. Ὡς καθισομένη χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπων.
είχ. „Μήγε τὸ θαμβάλεον τόδε ἄλλω εἴκελον οἶε,
ἐξ. μὴ νομίζῃς αὐτὸ τὸ μέγιστον θαῦμα παρόμοιον μὲ ἄλλῳ,
είχ. „Τῶν, ὅσα ἐν γαίᾳ θαύματα ἄλλα πέλει.
ἐξ. Ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θαύματα, ὅσα ἄλλα ἐγίνοντο εἰς τὴν γῆν.
είχ. „Οἷη γὰρ Μαρίη μερόπων τελέθει μεδέεσα,
ἐξ. Διότι μόνῃ ἡ Θεοτόκος Μαρία εἶναι ἡ Βασίλισ καὶ προσάτις τῶν ἀν-
θρώπων.
είχ. „Τῆς ἄγραφον μορφὴν δέρεκε ἁμβροσίην.
ἐξ. Τῆς ὁποίας παρατήρησον καλῶς τὴν ἀζωγράφισον ἀπὸ χεῖρα ἀν-
θρώπου καὶ θεῖαν Εἰκόνα.
είχ. „Εὐχεο χεῖρ δρέγων εἰς ἕρανὸν ἀσερόντα
ἐξ. καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας σε εἰς τὸν πλήρη ἀσέρων ἕρανὸν παρακάλεσον
τὸν

τὸν Θεόν.

σίχος.

ἐξήγησ.

„Αφθιτον ἀσερπήν τῇ δ' ἐνεῖσαν ἰδεῖν.
Ὡς νὰ εἶδῃς τὸ ἄφθαρτον καὶ ἑράνιον Φῶς, τὸ ὅποιον περιέσκηται εἰς
αὐτὴν τὴν ἱερὰν Εἰκόνα.

σίχ.

ἐξ.

„Ἡδ' ἐπίπνοϊαν, τῆς δ' ἐπὶ ἑρανόθῳ κατιῦσαν.
Ὅμοίως καὶ τὴν θείαν χάριν, ἡ ὁποία καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἑρανὸν ἐπάνω
εἰς αὐτὴν τὴν θείαν Εἰκόνα.

σίχ.

ἐξ.

„Ἐθλοδότῃραν Ἀγνὴν οἰογόνῃ τέκεος.
καὶ ἡ ὁποία εἶναι παρεκτικὴ ἀγαθῶν, καὶ ἄμωμος ὡς ἕσα χάρις τῇ
μονογενεῖς Υἱὸς τῆς Παρθένου.

σίχ.

ἐξ.

„Φοινίσσῃσα δ' ὁράται ἐρταθρομένη Θεοειδής.
Φαίνεται δὲ μὲ Φοινικῶν χρωμα, ἐπεὶ κόκκινίζει ὡς θεία ὄντως
μορφῇ,

σίχ.

ἐξ.

„ΕἰκοσιΦοινίσσης τ' ὄνομα τῇ δέδοται.
Διὰ τὸτο καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα ΕἰκοσιΦοίνισσα ἐπεὶ ἡ Εἰ-
κὼν ἔχει κόκκινον χρωμα.

σίχ.

ἐξ.

„Τόφρα Πατὴρ καὶ τῇ δε μονῇ τό δε τ' ὄνομα θῆκε.
τότε ὁ ἱερός Πατὴρ καὶ κτήτωρ Γερμανός ἐπέθηκε καὶ εἰς τὴν μονὴν
ταύτην τὸ ἴδιον ὄνομα.

σίχ.

ἐξ.

„Εἰκόνας ἐξ ἱερῆς Θεοτόκου μετάγων.
Ἐπεὶ τὸ μετέφερων εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Κανὼν εἰς τὴν ἀχειροποίητον Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θε-
οτόκε ἡ Ἀειπαρθένε Μαρίας τῆς ἐν τῇ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινύσης,
πονηθεῖς πάλα Ματθαίῳ ταπεινῷ Μητροπολίτῃ Μυρέων,

οὐκ ἄχρεσι χῆς.

Ματθαῖος ὑμνῷ τὴν ἀπείρανδρον Κόρην.

Ωδὴ α'. Ὁ Εἰεμός, ᾧδὴν ἐπινίκιον ᾄτωμεν.
Μητέρα σε ἔγνωμεν Ὑψίστη Λόγε, λόγον σόν μοι παρέχε, καὶ Φωτὴ γώγησον,
Παρθένε, νῦν τὸν ἐμὸν, τῷ ἀνυμνήσῃ σε θερμῶς, θείας Εἰκόνας μορφῇν.
Ἀνάρχε γεννήτορες, ἄχρεον Λόγον, γαστρίσθ ἐμὸρ Φωσας, ὅς ἡ ἐμὸρ Φωσῶν ἐπὶ
σανίδος Φρικτῶς, τῆς σῆς Εἰκόνας τὴν μορφῇν ἀχειροποίητον.
Τὸ θαῦμα Πανάμωμε τῆς σῆς Εἰκόνας, ὁρῶντες θαυμάζομεν, καὶ ἀνυμνῶμεν
σε, ὅτι παρέχει ἡμῖν παντοίων νόσων ἡ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.
Θεὸ σὺ ἐμὸρ Φωσας ἄμορφον Λόγον, μορφῇν δέσθ Πάναγνε ἐκ σὲ λαβόντα γα-
στρὶ δίχα χρωμάτων δ' αὐτός, ἡ ἀνὸς Δέσποινα χεῖρὸς τὴν σὴν Εἰκόνα μορφοῖ.
Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰεμός, Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν.
Ξύλον ὃ ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομῆντες, τῷτο ἐγένετο νοσούντων ἰατρῆον,
τῷτό ἐστι τὸ ξύλον ἐν ᾧ διετύπωσεν Ἀγνὴν Μητέρα ὁ Χριστὸς ἦν κατοικήσας ἡρε-
τίσατο.
Ἰδε, ὃ ἀπεδοκίμασαν ξύλον οἱ τεχνῖται, τῷτο ἐγενήθη ταμεῖον τερασίων, αὐτὸ
ἐστὶ σκάφος, ἐν ᾧ τεθησαύρισα ὑγίεια ῥῶσις τοῖς πιστοῖς, σὲ Θεοτόκον καταγ-
γέλλουσιν.
Οἶρος, ὃν Ἀγνὴ διέθετο ὁ Πατὴρ τῶν Φώτων, ἔτος ἐγενήθη ἡμῖν εἰς σωτηρί-
αν, πεπλήρωται, ἐπὶ γὰρ αὐτὸς κατεσκήνωσεν ἐν τῇ γαστρίσθ ὁ Υἱὸς, τὴν
βροτῶν Φύσιν ἀνεμὸρ Φωσε.
Σῶσας βεληθεῖς ὁ Κύριος, τὴν ἑαυτῇ Εἰκόνα ἐκ σὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνέλαβε
Φύσιν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ δείξας ἀφράσως πανύμνητε ἐπὶ σανίδος σὴν μορφῇν, ἣν ἡ
θαυμάτων πηγὴν ἔδειξε.

Χρ-

Χορὸς Ἀγγελικός.

Τὴν ἄχραντον μορφὴν, τῆς Παρθένου Μαρίας τιμήσωμεν πιστοί, ὡς αὐτὴ παραδόξως βοήθεια γέγονε τοῖς ἐν πίσει προσερχομένοις θαῦμα μέγιστον, πῶς ἀχρωμάτως ἐφάνη, ζώνον ἄκισμα, Παρθένος ἔτεκε βρέφος, Θεὸν προαιώνιον.

Τὴν Σοφίαν ἢ λόγον.

Εὐδοκίᾳ Παρθένε τὸ σὲ Υἱὸν, ἐν Εἰκόνι τυπῆται ἡ σὴ Μορφὴ ἄνδρ' τεχνουργήματος, ἢ χρωμάτων Πανάχραντε, βρύει ἐν θαύματα, καὶ πηγάζει ἰάματα· τοῖς ἐν πίσει προσερχομένοις δυσσεβῶς καὶ τιμῶσί σε, οἷς περ διὰ πλῆθος πρεσβίων σου Παρθένε, παρέχεις τὴν ἰάσιν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ σῶματος, ἢ πῶς ἐκβοῶμέν σοι, οἰκτείρησον Παρθένε ἡμᾶς, ἢ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς πιστῶς προσκυνῶσι τὸ Θεῖον ἐκτύπωμα.

Ω, δὴ δ'. Ὁ Εἰρμός, ἐν Πνύματι προβλέπων.

Υμνῶ τὴν Εἰκόνά σε, τιμῶ ἢ προσκυνῶ τὴν ἀχειροποίητον Παρθένην Μαρὶαμ ἐπὶ Σανίδος δίχα χρωμάτων μορφωθεῖσαν, ὑπὸ πιστῶν τε ἀπάντων προσκυνεμένην, δόξά σοι ἁγία Πανύμνητε.

Μορφὴν ἀχειρότοκτον ὑμνῶ πανδυσσεβῶς, τὴν σὴν Μητροπάρθενε, ἢ γόνυ εὐλαβῶς, κλίνω καρδίας ἢ σώματος τῆς ἀναξίους χεῖλεσίτε κατασπάζομαι Θεοτόκε, ἢ σὲ προσκυνῶ Παναμώμητε.

Ναὸν Σολομόντειον, ἢ πύλιν Κιβωτὸν λυχίαν ἢ τράπεζαν χορὸς τῶν Προφητῶν, ἐώρακέσε ἐν Πνύματι προτυπωθεῖσαν, ἢ νῦν ἐπὶ σανίδος χεῖρὸς ἄνδρ' μορφωθεῖσαν, ἡμεῖς σε καθορώμεν Παρθένε.

Ω, θαῦμα παραδόξον μορφὴν ἄνδρ' χεῖρὸς, καὶ τόκος Θεόπαιδος ἀπορᾶς ἄνδρ' ἀνδρὸς, ἐπ' ἀμφοτέροις ὀρώμεν θαυμάσθαισαν, τὴν Θεοτόκον Μαρὶαν, ἢ δοξαθεῖσαν, δόξά σοι ἁγία Πανύμνητε.

Ω, δὴ ε'. Ὁ Εἰρμός. Τὴν σὴν Εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Τὴν σὴν τιμῶμεν μόρφωσιν, ὦ Μητερ Θεῶ καὶ γὰρ ἄνδρ' χεῖρὸς ἀνθρώπου ἰσόρηται, τὰ κατ' αὐτὴν πάντες θαυμάζομεν, ὅτι ἰαμάτων ἐστὶ παντοίων πλήρης. Ἡ'ν ἡρετίσω οἶχημα Υἱὲ τῷ Θεῷ, ταύτην ἐν σανίδι λαμπρῶς σὺ ἐμόρφωσας, ἐξ ἧς πηγάζει ἀνεξάντλητος βρύσις ἰαμάτων, ἢ τερασίων χάρις.

Ναὸν σε ἔγνω πάντιμον Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἐξ ἧς τὴν ἀνθρώπου μορφὴν ἐνεδυσάμενος, μορφὴν σε Κόρη ἀχειρότοκτον, ἔδειξε παραδόξως· ἐξ ἧς πηγάζει χάρις. Ἀπίερανδρον Μητέρα σε Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἀγνὴν Θεοτόκον ἐνδόξως ἀνεδείξε· μορφὴν σε αὐθις διετύπωσε, μέγα σε τὸ θαῦμά ἐστιν ἐν ἀμφοτέροις.

Ω, δὴ

Ὡ, δὴ ε' Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Πᾶσαν ἔννοιαν Θεοῦ, τὸ γερόμενον ἐν σοί, ἀχρωμάτως γὰρ μορφήν, ὑπὲρ φύ-
σιν ἐκτελεῖς, ἐγὼ δὲ νοσέντων ῥῶσις, ἢ ἰαμάτων πηγὴ.

Εἵχρισέ σε ὁ Θεός ἐν τῷ Πνύματι αὐτῷ, δείξας δὲ σὲ ἢ μορφήν ἀχειρότου-
κτον αὐτὴν, σὲ ἔδειξε πταισμάτων λύσιν τοῖς προσκυνῶσιν αὐτήν.

Ιλέως ἡμῖν γὰρ, Μητροπάρεθνε Ἀγνή, τοῖς ἐν πίσει Θεῶν σὴν, προσκυνῶσιν δι-
σεβῶς, ἣν ἔδειξας δείχα χρωμάτων, τετυπωμένην ἡμῖν· ῥᾶνον δρόσον οἰκτι-
μῶν, ἐφ' ἡμᾶς τὰς σὲ πισῶς ἀνυμνῶντας καὶ τὴν σὴν, ἀχειρότουκτον μορφήν
Πανύμνητε, ἀσπαζομένους, ἢ πάντας οἰκτιρον.

Ἡ Παρεθνος σήμερον.

Τὴν μορφήν τὴν ἀχεραντον τῆς σῆς πανσέπτῃ Εἰκόνας, τοῖς σοῖς δέλοις δέδω-
κας ἀχειροποίητον σκέπην, δώρησαι τοῖς σε τιμῶσι τὴν σωτηρίαν, αἵτησαι πταισ-
μάτων λύσιν τοῖς σὲ ὑμνῶσιν, τὸν γὰρ Κτίστην ἐν ἀγκάλοις Παρεθνε Φέρεις,
ὃν οἱ Προφῆται ἐκῆρυζαν.

Ὁ Εἰρμός, Ὡ, δὴ ζ'. Ἡ Κάμιнос Σωτὴρ ἐδρουσίζετο.

Αχρώματον μορφήν τῆς Θεόπαιδος, τιμήσωμεν βοῶντες καὶ ψάλλοντες· δι-
λογητὸς ὁ Θεός, ὁ ἐκτυπῶσας αὐτήν.

Νεάνιδος Ἀγνῆς τὸ ἐκτύπωμα, ἐνδόξως ὑπὲρ ἔννοιαν γέγραπται, ἀντὶ χειρὸς ἢ
βαφῆς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Δυνάμωσον Πανάμωμε Δέσποινα, καρδίας τῶν ὑμνῶντων τὴν ἀχεραντον ὑπερφυ-
ῶς σε μορφήν, ἣν παραδόξως τυποῖς.

Ὁ Εἰρμός, Ὡ, δὴ η'. Ὁν Φρίττεσιν Ἀγγελοι ἢ.

Ραμάτων ἀντλήσατε τῆς χάριτος πισῶς, ἐκ πηγῆς Θεόπαιδος, ἥς πάντιμον
μορφήν ἀσπάσαθε πάντες ἡτίς ἐκ ἐκ χειρὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς Ὑψίστης προνοίας ἐ-
μορφώθη.

Ο μέγας προέγραψε σὲ βάτω Μωϋσῆς, ὁ λόγος δὲ γέγραφεν Εἰκόνα σῆς μορ-
φῆς, ὁ μὲν ὕμνησέ σε, ὡς Μητέρα Θεῶν, ὁ δὲ ἔδειξέ σε πηγὴν τῶν ἰαμάτων.

Ναὸν ἢ Παλάτιον Θρόνον τῷ Θεῷ, τρανῶς προετύπωσε χορὸς τῶν προφητῶν,
τυπῶσας δὲ πάλιν σὸς Υἱὸς σὴν μορφήν ἐπὶ σανίδος, ἐνέπλησε θαυμάτων.

Κυρίαν σὲ ἔγνωμον τῷ Κόσμῳ Μαριάμ ὡς Χριστὸν κοῦσασαν τὸν Κόσμον Ποιητήν,
ὃς σε ἐδόξασεν ὡς Μητέρα αὐτῷ, ἢ τὴν σὴν Εἰκόνα ἐνέπλησε θαυμάτων.

Ὡ, δὴ θ'. Ὁ Εἰρμός, Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν.

Οἰκονομίας Ταμεῖον σεβάσμιον τῆς ἀχωρήτου δοξαῖον Θεότητος, Φωτοφόρον
σχή-

σκήνωμα, λαμπρὸν παλάτιον τῷ Θεῷ ἢ βασιλέως· τὴν Θεοτόκον Μαρίαν μεγαλύνωμον πισοί.

Ῥημάτων ζώνων Ἀγγέλων ἀκέσασα, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἢ Πάναγνος, πρὸς αὐτὸν ἐβόητε, γένοιτό μοι Ἀγγελε οἶκον γυνέσθαι Χριστὸ τῷ Βασιλέως, ἢ τὴν πάν-
τιμον Εἰκόνα προσκυνήσωμον πισοί.

Ἡ ἀχειρότοκτος Θεά, ἣν γέγραπται, ἐπὶ σανίδος ἀξέήτως ἡ Πάναγνος, λιμὴν πέλει σωτήριος, τοῖς ἀθονῶσι πηγὴ τῶν ἰαμάτων, ἢ ἡμῖν πᾶσι βροτοῖς σω-
τηρία ἢ ζωή.

Νόσον Κυρία πρὸς ὕμνον θεράποντος ἐξ ἀναξίων χειλέων χεόμενον, ἢ ἄφειν
βράβυσον τῶν πολλῶν πταισμάτων με, ὡς Μήτηρ ἔσα Χριστὸ τῷ Βασιλέως,
ἢ γὰρ διὰ πρεσβεῶν σε, ὅσα θέλεις ἐκ τελευτῆς.

Ω τῷ παραδόξῳ θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν ἀπλῇ σανίδι, ἀχρώματος ἄβαφος, ἡ Θεά
Μήτηρ Θεῷ τῷ Παντοκράτορος, ἄνδρ' χειρὸς ἢ βαφῆς, ὑπὸ Θεῷ παραδόξως
νῦν γέγραπται, ὁρᾷται θαῦμα διπλὸν ἐκ γὰρ παρθένου Θεὸς σεσωμάτωται ἐξ
Εἰκόνης ταύτης δὲ πάλιν, τῶν θαυμάτων ἐκπληξίς, ἢ πιστὸν σωτηρία, καὶ ἡ
βρύσις τῶν ἰάσεων.

Ω τῷ παραδόξῳ θαύματος, Εἰκὼν τῆς Παρθένου, ὑπὲρ φύσιν γέγραπται ἄνδρ'
χειρὸς ἢ βαφῆς ἢ χρωματίσεως, ἀφρανθῆτε γηγονεῖς, ἐπὶ τὸ μέγιστον τῷ
νῦν θέαμα. δοξάσατε τὴν Ἀγνὴν, ἐπὶ τὸ ἔνδοξον τῷ τεράσιον, νέμει γὰρ τὴν
σωτηρίαν, τοῖς ἐν πίσει μέλπουσιν, ὃν ὡδαῖς ἀσιγήτοις, τὸ παραδόξον τοῦ θαύ-
ματος.

Ω τῷ παραδόξῳ θαύματος, ἡ λαμπρὰ Παρθένος, ἐν σανίδι γέγραπται, ἄνδρ'
χειρὸς τεχνουργῶ· λαμπρῶς ἰσόρηται, θαυμάτων ἐσι μεσῇ, ἢ ἰαμάτων πηγὴ
ἀνεξάντλητος, ναμάτων ζωοποιῶν, ἢ ἐξαισίων χαρίτων τῷ πνύματος, ταύτην πάν-
τες, ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τιμήσωμεν ἀσπαζόμενοι ταύτης Θεάν τὴν ἀχειρο-
ποίητον.

Ω τῷ παραδόξῳ θαύματος, ἡ Φεδρὰ Παρθένος, ἐν εἰκόνι γέγραπται, ἡ μόνη
ὃν γυναιξὶν ἀβλογημένη Ἀγνή ἐφέσχηκε γὰρ ἡμῖν, τῶν ἰαμάτων παρέχεσα χάρι-
τας, ἢ φλέγυσσα πονηρὰ, ἐναερίων πνύμάτων συστήματα, νέμει γὰρ τὴν σω-
τηρίαν τοῖς πιστῶς ἀνυμνεῖν αὐτῆς ἐν ψαλμοῖς ἢ ὕμνοις, τὸ παραδόξον μυήριον.

Περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς Ἱερᾶς καὶ Πατριαρχικῆς
Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου,
δηλαδή, πόθω ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζηται

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς

ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ.

Δὲν ἔναι καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη εἰς τὴν Ἱερὴν ταύ-
την Μονὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς οἰκοδομῆς της, ἢ ἐκ τότε ὠνομάζετο μὲ τοιοῦτον ὄνομα.
ἐπειδὴ ἢ διὰ τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀμαθίαν δὲν ἔχουσιν τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν αὐτοῦ
τοῦ ὀνόματος, ἐβιάζοντο νὰ καταφύγωσιν εἰς πρᾶγματα σχεδὸν ἀνύπαρκτα, καὶ
νὰ ἀποδιδῶσι λόγους παραλόγους ἢ πάντα ἀνοικτεῖς εἰς τὸ πρᾶγμα. ἢ ἄλλοι μὲν
ἔλεγον, ὅτι ἐδόθη τὸ ὄνομα, ἀπὸ τὸν Κόσιφον τὸ πτελίον, τὸ ὁποῖον ἐκ παραδό-
σεως λέγουσιν ὅτι ἔδειξε τὸ νερὸν τῆς Μοναστηρίου εἰς τὸν αἰδιμον κτήτορα ἅγιον
Γερμανὸν ἢ ἐκ τέτε τάχα ὠνομάσθη Κοσφοῖνισσα, ἄλλοι πάλιν ἔλεγον ὅτι οἱ ἀρ-
χαῖοι Πατέρες πεφοβισμένοι ὄντες ἀπὸ τῆς περιφερομένης κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη
κλέπτας ἢ κακοποιῆς ἀνθρώπους ἔχον σχεδὸν ἀείποτε κλεισμένην τὴν πόρταν
τῆς Μοναστηρίου ἢ ἐβιάζοντο νὰ καταβυβάζωσιν ἀπὸ τῆς τέχης εἰς τῆς διαβάτας
τῆς ἀναγκαίας ζωτροφίας μὲ καλάθιον, ἢ ἐπειδὴ τὸ καλάθιον κατὰ τὴν Βυλγα-
ρικὴν γλῶσσαν λέγεται Κόσνιτσα, διὰ τῆτο ἢ τὸ Ἱερὸν τῆτο Μοναστήριον ἔλαβεν
ἀπὸ τέτε τὴν ὀνομασίαν ἢ τοιαῦτα διηγήματα ἔλεγον ἐξ ἀμαθίας οἱ ἐρωτώμε-
νοι μοναχοὶ, εἰς τῆς ἐρωτῶντας Χρειαγὴς. ἀλλὰ δὲν ἔναι ὅτε δίκαιον ἔτε κα-
τάλληλον νὰ ὀνομασθῇ εἰς τοιοῦτον ἀρχαῖον καὶ γεράρον Μοναστήριον ἀπὸ τοιαῦτα
ἀτελεῖ ὄντα, ὅποια ἔναι ὁ Κόσιφος ἢ ἡ κόσνιτσα, ἢ ἔπεται αὕτη ἡ ὀνομασία νὰ
ἔχῃ μίαν αἰτίαν ἀνωτέραν ἢ τιμιωτέραν.

Ὅσα τοιαῦτα παλαιὰ καὶ σεβασὰ Μοναστήρια θρέσκονται ἀπανταχῆ, ἔχουσι
καθὼν τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν ἢ ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔναι ἐκτισμένα ὡς τὸ
Σίναιον ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὄρης Σινᾶ, ἢ ἀπὸ τὸν κτήτορα, καθὼς τὸ τῶν Ἰβήρων ἀπὸ
τῆς Ἰβηρας (Γκιεργζίδες) ἢ τὸ τῆς Φιλοθέας ὡς ἀπὸ τὸν κτήτορα Φιλόθεον, ἢ τὸ τῆς
Καρακάλης ἀπὸ τὸν κτήτορα Καρακάλλον Βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, ἢ ἀπότινος θαύ-
ματος, τὸ ὁποῖον ἐπράχθη ἐν αὐτῷ, ὡς τὸ Βατοπαῖδι ἀπὸ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον

ἔδειξεν ἡ Θεοτόκος εἰς τὸ παιδίον τῆ Βασιλέως, καθὼς διαλαμβάνει ἡ περὶ τῆς
 ἱστορίας ἡ τὸ χιλιαντάριον ἀπὸ τὸ κατὰ τῶν Λατίνων θαῦμα, ὅτε ὁ Πάπας ἐπε-
 χείρησε νὰ τὸ ἐξημῶσῃ, ἢ ἄλλα πολλά. Τῆτο τὸ Μοναστήριον δὲν ἔχει βέβαια
 τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸν τόπον, καθότι παρατηρῶντες τὴν Ἱστορίαν, δὲν δύνισκομεν,
 ὅτι τὸ ὄρος τῆτο τῶν Φιλιππισίων ὠνομάζετο ποτὲ μὲ τοιοῦτον ὄνομα. Ὁ Ὅσιος
 Πατὴρ ἢ κτήτωρ δὲν ἠθέλησε διὰ μετριοφροσύνην τε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ μῆτε τὸ
 ἰδιόν τε ὄνομα, μῆτε τὸ ὄνομα τῶν Θεοσεβῶν ἐκείνων ἀνδρῶν οἱ ὅποιοι κατέβαλον
 ὅλην τὴν περισσίαν τῶν ἢ συνήρουν μὲ ὅλην τῶν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν οἰκοδομὴν
 αὐτῆς τῆς Μοναστηρίου. Ἕνα λοιπὸν ὁμολογῶμεν, ὅτι ἡ τοιαύτη ὀνομασία ἐδόθη
 εἰς τὸ Μοναστήριον ἀπὸ τῆς θαύματος, τὸ ὅποῖον ἐγένετο εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Θεο-
 τόκου, καθὼς προείρηται· ἀλλὰ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτον, ὅτι ἀχειροποιήτως ἐζω-
 γραφίδι ἢ μορφῇ τῆς Θεοτόκου ἐπάνω εἰς τὸ ἀπορρέμενον σανίδιον, ὅθεν ἢ εἶ-
 πετο νὰ ὀνομασθῇ Ἀχειροποίητος ἢ μὲ ἄλλο τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἐχὶ Κοσφοίνισσα,
 δηλαδή μὲ ὄνομα, τὸ ὅποῖον ἀπλῶς θεωρῶμεν μῆτε σημασίαν ἔχει καμμίαν, μῆτε
 ὁρῶντες εἰς τὸ γινόμενον θαῦμα, ἐξεταζόμενον ὁμῶς κατὰ βάθος, ἢ ἀναλαμβάνον
 τὴν ἀρχαίαν ἢ πρωτότυπον μορφὴν τε, φαίνεται οἰκειότατον.

Ἐν ᾧ ὑπερφύως ἐζωγραφίδι χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπου ἢ Ἀχραντὸς μορφῇ τῆς
 Θεοτόκου εἰς ἐκεῖνο τὸ σανίδιον, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον ἐξεθάμβισε τὸς παρόντας
 ἦτον ἡ ὑπερβάλλουσα ἐκείνῃ Θεῖα λάμψις, ἡ ὅποια ἐξήρχετο ἀρρήτως ἀπὸ τὴν ἱερὰν
 αὐτὴν Εἰκόνα ἢ κατηύγαζε τὸς περιεσῶτας· αὐτὴν τὴν λάμψιν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ
 συγκρίνωσι μὲ ἄλλο τι, εἰμὴ μὲ τὸ πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον εἶδεν ὁ Θεόπτης Μωϋ-
 σῆς, ὅτι ἀκαταφλέκτως κατέκαε εἰς τὸ Σινᾶ τὴν Βάτον, ἢ καθὼς ἐκεῖνος δὲν
 ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν Βάτον μέσα εἰς τὰς φλόγας ἐκείνας τῆς Θεῖας πυρὸς, ἔτω
 ἢ ὅσοι ἐβλεπον τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, δὲν ἐδύναντο νὰ διακρίνωσι τὴν Θεῖαν
 τῆς Θεοτόκου μορφὴν ἐκθαμβέμενοι ἀπὸ τὸ πυροειδὲς ἢ ἀκτινοβόλον ἐκεῖνο Φῶς.
 Εἶπετο ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀποδώσωσιν ὄνομα εἰς τὴν ἐξαισίαν λάμψιν, ἢ ὅ ὑπερβολικὸς
 θαυμασμὸς τῶν ἢ ὁ πολυειδὴς ἢ ἀκατανόητος χρωματισμὸς δὲν τοῖς ἔδιδε καιρὸν νὰ
 προσδιορίσωσι, ἢ νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ προσφύες ἢ κυριώτερον ὄνομα. Ἐπει-
 δὴ ἄλλοτε μὲν ἐβλεπον, ὅτι ἔλαμπε θαυμασίως, καὶ ἔπεμπε χρυσαυγεῖς ἀ-
 κτῖνας, ὡς ὁ ἥλιος, ἄλλοτε δὲ, ὅτι ἐλδοκαίνετο μὲ τρόπον ἐξοῖτιον ἢ ἐφαίνετο
 ὡς φλόξ πυρὸς, ἢ ἄλλοτε ἐλάμβανον ἄλλο τι χρῶμα δυσεξήγητον ἢ ὑπερφύες.
 Τότε ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἢ κτήτωρ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, καὶ ὅσοι δύνεθσαν
 μετ' αὐτῆς ὅσοι ἢ πεπαιδευμένοι ἄνδρες μετὰ πολλὴν ἀπορίαν ἢ σκέψιν, ἔκριναν
 ὅλο-

δύλογον νὰ ὀνομάσωσι τὴν τοιαύτην ἀπὸρρέητον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων μὲ τὸ ὄνομα Φοινικῆν, ἐπεὶ δὲ τρόπον τινὰ τὸτο τὸ χρῶμα ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἔχει χέσιν, ἢ πρὸς τὸ πῦρ, ἢ ἐπομένως, ἂν ἢ τῷ ὄντι δὲν ἦτον παρασατικὸν κυριολεκτικῶς τῇ θείᾳ Φωτὸς τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνης, λογίζεται ὅμως παρὰ πάντων, ὅτι ἔναι τὸ τιμιώτερον χρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἢ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς ἐγκαλλωπίζονται.

Ἀφίνοντες ἡμεῖς τὰς λοιπὰς πολυεῖδεις περὶ χρωμάτων δόξας ἢ λογομαχίας τῶν Ὀπτικῶν ἢ Φυσιολόγων, λέγομεν μόνον, ὅτι Φυσικῶς ὅλα τὰ χρώματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ θεωρῶνται ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον ἢ ἱμάτιον δηλαδὴ, ἢ ξυλον, ἢ λίθον, ἢ ἄλλο τι πυᾶγμα, ἢ αὐτὸ λοιπὸν τὸ κεχρωματισμένον Φῶς μ' ὅλον τὸ ὅτι ὁμολογεμένως ἦτον Θεῖον, ὑποπέπτωκον εἰς τὴν ὄρασιν, ἢ εἶπετο, κατὰ Θεῖαν συγκατάβασιν νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς ὁρὰς τῆς Φύσεως ἢ νὰ Φανῇ ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον, ἢ τὸτο ἦτον ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. Οἱ Θεοὶ ἔπρεπε τὸ ὄνομα νὰ ἀποδοθῇ ἐπιθετικῶς εἰς τὴν Εἰκόνα, ἢ ὀνομάσθαι Φοινίσσας, δηλαδὴ Εἰκὼν ἣτις αὐγάζει μὲ λαμπρὰ ἢ ἀκτινοειδῆ χρώματα· ἢ ἔτιως ἐπεκράτησε νὰ λέγηται Εἰκὼν Φοινίσσας· ὅσον ἄλλοι τινὲς ἐνώσαντες τὰς δύο λέξεις, τὴν ὀνόμασαν Εἰκὼν Φοινίσσας, ἐπεὶ δὲ καὶ μῆτε ἡ συμφωνία τῇ ν καὶ Φ ἦτον κατὰ τὰς κανόνας τῆς γλώσσης συνήθης, μῆτε ἡ προφορὰ δεκτὴ εἰς τὰς ἀκοὰς διὰ τὸ κακόφραστον, προσέθηκεν τὸ ι καὶ τὴν ὀνόμασαν εἰκὼνι Φοινίσσας, τὸ ὁποῖον ἔναι ἢ τῇ γνωμῇ θαύματος δηλωτικόν, καὶ τῆς θαυμασίας ἐκείνης λάμπφως παρασατικόν, καθότι Φανερώνει λάμψιν πολυεῖδῃ ἢ πολυχρώματον ὁποία ἦτον τῷ ὄντι ἐκείνη ἡ θεία λάμψις, ἣτις ἐξ ἀρχῆς ἀπετέμπετο ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, ἐπεὶ δὲ ἢ τὸ πολυσύλαβον τῆς λέξεως ἔκαμε δύσκολον ἢ ἀπὸ τὴν προφορὰν, ἀπέβαλον τὴν μεταξὺ δίφθογγον σ, καθὼς συμβαίνει ἢ εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις, ἢ ἔτρεψαν τὸ ν εἰς σ, καὶ ἐχημάτισαν τὸ ὄνομα ΕἰκοσιΦοίνισσα.

Τὸτο ἔναι τὸ ἀληθὲς ἢ ὁρθὸν ὄνομα τῇ ἱερᾷ τέττε Μονασιεῖς, ἢ αὐτὴ ἔναι ἡ μόνη ἢ προσφυὲς αἰτία τῆς τοιαύτης ὀνομασίας, ἢ ἔχῃ τὰ δὲτελῆ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα εἶπομεν ἀνωτέρω. Καὶ μὲ ὅλον τὸ ὅτι ὀπανδομάτῳ χρόνος, ὁ ὁποῖος ἢ τὰ ἱσάμωκα καταβάλλει ἢ τὰ πεπτωκότα ἀνορθοῖ, καὶ ἡ ἐπιπολάσασα ἢ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀμάθεια συνήργησαν ὥστε ἄλλοι μὲν νὰ παραμορφώσωσι τὸ ὄνομα ἢ ἀντὶ ΕἰκοσιΦοίνισσα νὰ τὸ ἐκφράσωσι ΚοσΦοίνισσα, ἄλλοι πάλιν τὸ διέφθαιραν διόλου, ἢ τὸ ἔκαμαν ἀγνώριστον λέγοντές το παρὰ πάντα λόγον Κοσνίτζαν,

ὅτι

ὅτι τὸ ΕἰκοσιΦοίνισσα εἶναι τὸ ἀληθὲς ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆ θαύματος ἐδόθη εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, ἢ ἀπὸ τῆς Εἰκόνης εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτὴν Μονὴν, ἢ ἐπομῶς θεωρεῖ καθὲς εἰς τὰς ἀρχαίας μεμβράνας, αἱ ὁποῖαι θύρεσκονται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μοναστηρίου, ἢ θύρεσκει, ὅτι τῆτο τὸ ὄνομα ἀπεδίδετο εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν, ἢ ἔως ἐγράφετο εἰς ὅλα τὰ Μοναστηρικά ἔγγραφα, ἢ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἔτω πρέπει νὰ ὀνομάζῃται ἢ εἰς τὸ ἐξῆς.

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ τῆς θαύματος ἀναμφιβόλως ἢ τῆς ὀνόματος, ἀλλ' ὥς τις εἴτε διὰ κακοήθειαν, εἴτε διὰ δυσειδαιμονίαν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντίθεσιν ἢ νὰ εἴπωσιν, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἢ τὸ θαῦμα τῷ ὄντι τοῖτον, ἔπρεπον ἡ τοιαύτη πολυεθὴς ἢ πολυχρώματος λάμπει, νὰ ἐπιλάμπῃ ἢ μέχρι τῆς σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν Εἰκόνα, ἢ νὰ φαίνεται τοιαύτη εἰς ὅλας, ἢ ἔχῃ νὰ θεωρῇται ὡς ἐν ἁμορφῶν ἢ ἀχρωμάτισον σανίδιον.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν τοιῶτων, ὁποῖοι καὶ ἂν ᾖσι, ἔχει κάποιαν δικαιολογίαν, ἀλλ' ἡμεῖς τὲς ἐρωτῶμεν ἐρώτημα δικαιότερον, ἢ ὅταν μᾶς λύσῃσι τὴν ἀπορίαν, τότε ἅς νομίζεται ἰσχυρὸν τὸ πρόβλημα τῶν, ἢ οἱ ἡμέτεροι λόγοι σαθεοί· εἰς τὲς διχλεῖς ἐκείνας αἰῶνας ἐγένοντο διάφοροι Θεοσημεῖσαι, ὁπτασίαι Ἀγγέλων, Θεοφάνειαι, ἄμετοι ὁμιλίας Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἢ ἄλλα παρόμοια τεράσια, διατὶ τὰ τοιαῦτα δὲν γίνονται ἢ εἰς τὲς παρόντας χρόνας· εἰμὲν ἀμφιβάλλουσιν ἂν καὶ ἐκεῖνα ἐγένοντο τότε, ἅς ἀμφιβάλλωσι ἢ περὶ τῆς θαύματος τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης, ἢ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐξοδύσωμεν λόγους ἐπὶ ματαίᾳ καθότι ὁποῖος ἀπιστεῖ εἰς τὰ μείζονα ἢ προφανέστερα, ἐκεῖνος θέλει ἀπιστήσῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ μικρότερα ἢ ἥττον ἐπιφανῆ, ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ ὁρθὸς λόγος, ἢ ἱερὰ ἰστορία, ἢ ἡ Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια πολυτρόπως τὲς καταναγκάζει νὰ ὁμολογήσωσιν ἐκεῖνα ἀληθῆ, ἅς ἐξηγήσωσι τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τότε μὲν ἐγένοντο, ἐπὶ δὲ τῶν παρόντων χρόνων δὲν γίνονται, ἢ διὰ τὴν αὐτὴν βέβαια αἰτίαν καὶ ἡ ἱερὰ αὐτῆς Θεοτόκου Εἰκὼν ἔλαμπε τότε ἐξαισίως, ἢ τῶρα φαίνεται σχεδὸν ἀχρωμάτιστος ἂν ἐκ τῆς ὀνάντης εἴπωσιν, ὅτι ἡ αἰτία ἐκείνων εἶναι εἰς αὐτὲς ἀκατανόητος, διατὶ ζητῶσιν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόδειξιν πράγματος ἐπίσης ἀκατανόητε· ἅς καταδεχθῶσιν μὲ ὅλον τῆτο οἱ τοῖτοι νὰ ἀκῶσι παρ' ἡμῶν ἂν ἔχῃ τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν, τὴν ἀλάχιστον ὅμως τὴν πιθανωτέραν.

Ὁ Ναβεχοδωνόσορ εἶδε ποτὲ μίαν Εἰκόνα, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἦτον χρυσοῦν καθαρόν, αἰχμαῖρες ἢ τὸ σῆθος ἀργυρᾶ, ἡ κοιλία ἢ οἱ μῆροι χάλκινα, αἱ κνήμαι ἢ οἱ πόδες ἦσαν κατὰ τι σιδηρᾶ, ἢ κατὰ τι ὀστέρινα, ἢ σύγκρισις ταύτης τῆς Εἰκόνης

κόνος δεικνύει τὰς διαφόρους ἀπειλὰς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀνόμοιον ἡσυχίαν, ἢ τὴν ἀνίσον οἰκειότητά των πρὸς τὸν Θεόν, ἢ τοιαύτας διαφορὰς δύναται τις νὰ ὄβρῃ εἰς τὴν ἱερὰν Γραφὴν ἢ εἰς αὐτὰς ἐκείνες τὰς καμῆρας, εἰς τὰς ὁποῖας ἐγίνοντο αἱ Θεοσημεῖαι. Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὸν Ἰωάνν ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι ἐγένετο λόγος Κυρίῳ πρὸς Ἰωάνν, διὰ τῶ ὁποῖα δεικνύεται, ὅτι ἐγένετο ἕρμεσος ὁ λόγος, διὰ δὲ τὸν Μωϋσῆν λέγει, ὅτι ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν, διὰ τῶ ὁποῖα μαρτυρεῖται ἡ ἄμεσος τῶ Θεῷ πρὸς αὐτὸν ὁμιλία. Καὶ διὰ μὲν τὸν Ἰησοῦν τῶ Ναοῦ λέγει, ὅτι εἶδον ἄνθρωπον ἐσθλὸτα ἐναντίον αὐτῷ, ἢ ἡ ῥομφαία αὐτῷ ἐπαρμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτον Ἄγγελος Κυρίῳ, τὸν ἐρωτᾷ, ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑποναντίων; διὰ δὲ τὸν Γεδεὼν λέγει, καὶ ὥφθι πρὸς αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίῳ. ἢ ὁ Γεδεὼν ἐκθαμβὸς διὰ τὴν χαρὰν τε λέγει, οἱμοὶ Κύριε, ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίῳ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, διὰ δὲ τὸν Ἀβραὰμ λέγει, ἢ ὥφθι Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραὰμ, ἢ εἰς τὸν Μωϋσῆν λέγει ὁ Θεὸς, οἶδά σε παρὰ πάντας, ἢ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοῦ, ὅθεν ἢ ἐκεῖνος ἀποτολμᾷ νὰ προβάλῃ, εἰ ἔν ὄβρηκα χάριν ἐναντίον σε, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν ἵνα γνωστὸς ἴδω σε. Τὰ τοιαῦτα εἶναι προφανεῖς ἀποδείξεις, ὅτι ἀναλόγως μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς, ἢ τὴν πρὸς Θεὸν ἐγγύτητα δίδεται ἢ ἡ οἰκειότης τῶ Θεῷ, ἢ τὰ θεία χαρίσματα.

Ἡμεῖς κατὰ δυσυχίαν δὲν ζῶμεν μῆτε εἰς τὴν χρυσοῦν ἐκείνην ἐποχὴν, μῆτε εἰς τὴν ἀργυρᾶν, μῆτε εἰς τὴν χαλκίνην, ζῶμεν εἰς τὴν ἀθλίαν ἐποχὴν, ἥτις εἶναι μεμελανωμένος σίδηρος ἢ μεμιασμένον ὄσρακον, ἢ πίσις ἐψυχράνθη, ὁ βίος ἐρρυπώθη, αἱ Γραφαὶ παρημελήθησαν, ἡ ἀρετὴ κατεφρονήθη, ἡ κακία ὑπερηύχισε, νῆες ψυχῇ, ἢ ὄρματα κατεμολύνθησαν πολυτρόπως. Ἰδὲ τὰ προφανῆ αἰτία, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ βλέπωμεν τὴν θείαν ἐκείνην λάμψιν τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης, τὴν ὁποῖαν ἔβλεπον οἱ τότε Χριστιανοὶ διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς των. ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Θεόν, προσηλωμένοι εἰς τὰς θείας ἐντολὰς τε, ἔζων μὲ βίον τῷ ὄντι ἀσκητικὸν ἢ θεάρετον, ἢ μαρτυροῦσι τὸτο τὰ ἐρέπια τῶν περὶ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν παλαιῶν μονασιγείων ἢ διαφόρων ἀσκητηγείων, εἰς τὰ ὁποῖα μετέρχοντο τὴν ἀρετὴν οἱ ὅσοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, σοχαζόμενοι λαμπρὰν ἀμοιβὴν τὸ νὰ ἀξίζονται ἐκ τῶ πλησίου νὰ βλέπωσι συνεχῶς τὴν θεόγλαυρον αὐτὴν Εἰκόνα, ἢ νὰ καταυγάζωνται ἀπὸ τὰς θρανίας ἀσραπὰς ἐκείνης τῶ Θεῷ Φωτός. Δὲν ἔλειπον ἡ θεία ἐκείνη λάμψις ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἢ ἂν ἡμεῖς διὰ τὴν ἐξ ἁμαρτιῶν ἀχλὺν τῶν ὀμμάτων μας δὲν τὴν βλέπωμεν· οἱ καθαροὶ ἢ ἄξιοι ἀπολαμβάνουσι τὴν θείαν αὐτὴν χάριν, ἢ ἀξίζονται τῶ Θεῷ ἐκείνῃ

Φωτός, ἢ ἔχομεν τοιαύτας μαρτυρίας πολλῶν ἀναρέτων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἢ ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἠξιώθησαν διὰ τὴν ἀρετὴν των νὰ ἴδωσι τὴν αὐτὴν πολυχρώματον ἢ ἀκτινοβόλον λάμψιν, ἢ παρρησίᾳ ὡμολόγησαν, ὅτι κατὰ πρῶτον ἀνατείναντες εἰς αὐτὴν ἐξέστησαν ἢ τὲς κατέλαβε μέγας φόβος, ἐπειδὴ ἔβλεπον μόνον μίαν ἡλιακὴν αὐγὴν, τὴν ὁποίαν μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν, ἐβιάσθησαν νὰ κλείσωσι τὰς ὀφθαλμούς των, ἢ ὅτε δούτερον ἐνητένισαν, εἶδον μίαν γαληνιαίαν ἢ γλυκυτάτην μορφὴν, ἢ ὁποία τοῖς ἐπροξένησε μίαν ἀρρήτην χαρὰν, ἢ ἀμέδιhton ἀγαλλίασιν, ἢ ὅτε τρίτον ἀπέβλεψαν, δὲν ἐδυνήθησαν πλέον νὰ διακρίνωσι μορφὴν, ἀλλ' εἶδον ἐν Φῶς λυκότατον καὶ πυροειδὲς τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν Εἰκόνα. Ἐπομένως ἡ ἱερὰ αὕτη Εἰκὼν δὲν φαίνεται εἰς ὅλους κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' εἰς ἄλλας λαμπροτέρας, εἰς ἄλλας λαμπρὰ καὶ εἰς ἄλλας πάντῃ ἀχρωμάτιστος, ἢ σκοτεινὸν σανίδιον, καὶ τὸτο προέερχεται βέβαια ἀπὸ τὴν διάφορον τῶν βλέπόντων ὁρίσιν εἰς τὴν ἀρετὴν ἢ εἰς τὴν κακίαν. Παρατηρεῖται πρὸς τοῦτοις ἢ ἄλλη διαφορὰ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, ἐπειδὴ ἀλλέως θεωρεῖται εἰς τινὰς ἐορτασίμους ἡμέρας, ἀλλέως εἰς τὰς λοιπὰς ἐορτάς, ἢ ἀλλέως εἰς τὰς κοινὰς ἡμέρας.

Ἄλλ' ἂν ἢ κοινῶς ὅλοι δὲν ἀξιοῦνται νὰ ἴδωσιν ἐπίσης τὸ θεῖον ἐκεῖνο Φῶς, κοινῶς ὅμως ὅλοι ἀπολαμβάνουσι τὰς θείας χάριτας τῆς Θεομήτορος, ὅταν μὲ καθαράν πίσιν ἢ δολάβειαν προσπέσωσιν εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην ἢ ἀχειροποίητον Εἰκόνα τῆς. Ὁ τυφλὸς ἀπολαμβάνει τὸ Φῶς, ὁ χωλὸς ἀνορθεῖται, ὁ ἀλαλος λαλεῖ, ὁ λεπρὸς καθαρίζεται, ἢ ἐν συντόμῳ πᾶν εἶδος ἀδυναμείας ἀποδιώκεται ἀπὸ τῆς πάσχοντος, ἢ τὸ πολύμορφον τῶν χρωμάτων μετεβλήθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν εἰς τὸ πολυειδὲς τῶν ἰάσεων. Καὶ τὸτο θαῦμα μέγιστον τῆς Θεοτόκου διὰ τῆς κατόικος ἐκείνης τῶν μερῶν· καθότι βλέποντες τὰ καθημερινὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ, σιγίζονται εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἡμῶν πίσιν, ἢ μ' ὅλον τὸ ὅτι ὑψεῖνται σοματικῶς διδασκαλίας, ἢ χειραγωγίας, διδασκαλικῆς, μὲ ὅλον τὸτο ἀπὸ τὰς ἐξαισίας θαυματουργίας τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης λαμβάνουσι τὴν τελείαν πληροφориάν, ὅτι μόνη ὁρθὴ ἢ ἀμώμητος εἶναι ἡ πίσις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἢ ὑποφέρουσιν δὲ χαρίζως τὰς βασάνες καὶ ἀφορήτους τυραννίας τὰς ὁποίας σχεδὸν καθ' ἡμέραν δοκιμάζουσιν ἀπὸ τῆς ἀλλοφύλης, ἢ ἐλπίζουσιν, ὅτι ἡ Θεοτόκος μετὰ τὰς μητρικὰς πρὸς τὸν μονογενῆ τῆς Υἱὸν ἰκεσίας, θέλει τῆς ἀξιώσῃ ἢ τῆς ἐρανεῖ Βασιλείας.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥΤ' ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ' ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

Τῷ ὕστερον ἀσκήσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἱσῶμον Στίχ. 5'. ἢ ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια
Τῷ Ἁγίῳ γ'. διπλῆντες αὐτά. Ἦχος α'.

Τῶν θρανίων ταγμάτων.

Δικαίων Μνήμην τιμᾶσαι πέφυκε δίκαιον, τιμᾶθω ἐν σὺν τέτοις, ὡς τοιῶτος
τυγχάνων, ὁ μέγας Ἱεράρχης, ἢ μοναζῶν, τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ
ἀρετῆς τῆς γυνισίας τὸ ἀκρεχιφνές, ἐκμαγεῖον Διονύσιος.

Δύτε Φιλίππων τὰ πλήθι χορείαν σήσαδε, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ἐτησίῳις ἐν
ὕμνοις, Φαιδρῶς ἀνὸςΦιμῆντες. ἢ γὰρ ὑμῖν, τὰς ἰάσεις παρέχεται, ἢ τῶν
δαινῶν ἐκλυτρεῖται, ἢ πειρασμῶν, ταῖς πρὸς Κύριον δείξεσι.

Μονὴ σεμνύνεται ὄντως Εἰκοσιφοῖνοςα, ἐν ἑαυτῇ τηρεῖσα τὴν σωρὸν τῶν λειψά-
νων, τῷ θείῳ Ἱεράρχου, ἢ ἐξ αὐτῆς, τοῖς πιστοῖς διανέμεισα, παντοδαπὰς τὰς
ἰάσεις, ἢ ψυχικῶν, μολυσμάτων θείαν κάθαρσιν.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀπροσῆτῳ Φωτὶ τὸν νῦν ἐλλαμπόμενος Πάτερ,
τῶν γραφῶν εἰσεδὺς τὸν γνόφον, καὶ ὑπερφυῶς ἐμυήθης τὰ ἄρρητα, ὅθον καὶ ἀπ-
ταίσις τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὁρθοτομῶν, τοῖς μὲν πιστοῖς ἐγόνε τῶν θεῶν δογ-
μάτων εἰσηγητὴς ἀκαταίχυντος, τοῖς δ' ἀπίστοις πέλεκυς ὀξύς, πρὸ ῥέζον ἐκτέ-
μνων, πᾶσαν τῶν σαπρῶν διδαγμάτων, ὀθνεῖαν ἀναβλάψισιν. ἢ ἔτω τὴν πίσιν
τηρήσας, ἢ τὸν δρόμον τελέσας, ὡς ἀριστὸς γενναϊότατος ἔτυχες τῷ τέλει, ἢ ἐ-
πόθεις, ἢ τὰ βραβεῖα ἀπήλειφας, ἃ σοι κατ' ἀξίαν τῶν πόνων ἐν θρανίοις ἐνα-
πέκειτο. ἢ νῦν παρισάμενος τῷ θρόνῳ τῷ Παντάνακτος Θεῷ, ἐκτενῶς ἰκέτοδε,
ἵνα ῥυθῶμεν πάντων τῶν ἐπαπειλαμένων δαινῶν, ἢ τῆς μελλύσης ἀπαλλαγῶμεν

κολάσεως, ταῖς ἱεραῖς μεσιτείαις σε.

Καὶ νῦν, Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἐρατῶν.

Εἰσόδος, τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε Φρόνησιν. Κρεῖστος γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίον καὶ ἀργυρίον θησαυροῦς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ ἀντιτάσσεται αὐτῇ ἑδὲν πονηρὸν. Ὅλγυνός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν.) πᾶν δὲ τίμιον, ἢ ἀξίον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης Φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκέσατέ με ὡς τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδὸς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἑξοδοί μου, ἑξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τῆτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν Φωνὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ Σοφία κατεσκεύασα βελὴν, καὶ γνῶσιν, καὶ ἐννοίαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βελὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ Φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τὲς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητῶντες, διεθήσεσι χάριν, Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδεδοι ἐνθεοθε καρδίαν. Εἰσακέσατέ με, καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ με, ἐβδελυγμένα δὲ ὠναντίον ἐμῆς, χεῖλη ψεύδῃ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ σώματος μου. Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, ἑδὲ σφαγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοῦσι, καὶ ὁρθὰ τοῖς οὐρίσκεσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γάνηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πληθύνῃτε Πνύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα Δικαίου ἀποσάζει σοφίαν, γλώσσα δὲ ἀδίκου ἐξολέεται. Χεῖλη ἀνδρῶν Δικαίων ἐπίσανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν κατασφύεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ὡπίον Κυρίου, σάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ εἰάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγῆται αὐτοῖς, καὶ ὑποσχελισμὸς ἀθετῶντων προνομήσει αὐτοὺς. Οὐκ ὠφελήσεται ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμῆς, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου· ἀποθανῶν Δίκαιος ἔλπιε μετάρμελον. πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὁρθοτομεῖ ὁδὸς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρθῶν ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβελίᾳ αἰλίσκονται παράνομοι. Τελούτησαντος ἀνδρὸς δικαίου, ἢ ὀλῶται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλῶται.

Δί-

Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύει , ἀντ' αὐτῆ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής . Ἐν εἴματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις , αἰθρῆσις δὲ δικαίων εὐδός . Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθωται Πόλις , ἢ ὃν ἀπωλεία ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα . Ἐν δολογία δὲ θεῶν ὑψωθήσεται Πόλις , εἴματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφίηται . Μυκτηρίζει πολίτας ἄνδρες φρενῶν , ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει .

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα .

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελειῶσαι , ἐν ἀναπαύσει ἔσται . Γῆρας γὰρ τίμιον , οὐ τὸ πολυχρόνιον , οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται . Πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις , ἢ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος . Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη , καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη . Ἠεπάγη , μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ , ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτῆ . Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ , ἢ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλάσσει νῦν ἄκακον . Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ , ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς . Ἀρετὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτῆ . διὰ τῆτο ἔσπευσεν ἐκ μέσση πονηρίας . Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες ἢ μὴ νοήσαντες , μὴ δὲ θόντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον , ὅτι χάρις ἢ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτῆ , ἢ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ .

Εἰς τὴν Λιτὴν ἡχος α΄ .

Κρεττόνων πάτερ ἢ θειοτέρων ἐκ βρέφους ἐφείμενος , πατρίδα καὶ Φύντας καταλιπὼν ἐπὶ τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων ἔδραμες , ἢ Μάρκῳ τῷ θειοτάτῳ πατρὶ συνόμιλος γενόμενος , σοφίας ἱερᾶς ἀπεμάζω σωτήρια νάματα , οἷς αὐτὸς ποτιθεὶς , ἢ τοῖς ἄλλοις ἐπέδαψιλεύσω μετὸν Θεογνωσίας οὐράνιον , πᾶσαν δὲ τὴν ἐν ἐκείνῳ ἀρετὴν εἰς σεαυτὸν μεταρροσάμενος , καὶ καλλιεργῆσας ἀρίστη φερεπονία , καρπὸν ἀπέδωκας πολλαπλάσιον , πολλὰς ἐκκαλέσας εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς μίμησιν . οἷς ἢ συναγάλλῃ ἐν ἑρανίῃς , ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβύων πρὸς Κύριον .

Ὁ αὐτὸς .

Ἴνα σοι πάτερ πολυανθὴς πλεχθεῖν ὁ σέφανος , ἢ λαμπρότερα ἀποδοθεῖν τὰ γέρεα , ἔδὲ μαρτυρικῶν παλαισμάτων ἐξέρησαι , ἀλλ' ἐν μέσῳ τυράνων τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας , ἢ μυρία ὑπενεγκῶν κολασήρια , σίγμασιν ἀθλητικοῖς τὸ καρτερικὸν σῶμα τὸ ταυτὲ καθωράϊσας . ἢ πράγματι μὲν ὁμολογητὴς ἐχημάτων , τῇ δὲ διαθέσει μάρτυς ἀνωμολόγησαι . εἰ γὰρ ἢ ἐκ μέσων τῶν σκαμμάτων Θείᾳ δυνάμει ἀνῆρπασαι , ἢ ζῶν διεσώθης , ἀλλ' ἔτω τῇ προνοίᾳ ἔδοξε , ἢ ὡς ἐν χωνδότηρίῳ τοῖς μαρτυρικοῖς ἄθλοις δοκιμαθεὶς , παράδειγμα γένοιτο τοῖς ἀδυνατωτέροις , ἢ περὶ τὴν πίσιν ὀκλάζουσιν , ἐς ἢ ὀνίχυσας , ἢ φέρειν ἐπειτας τὰ δεινὰ , ἢ ὀσεβῶς βιώσαντες , τῆς ἑρανίᾳ τύχοιεν μακαριότητος .

Δ

Ο

Ο αὐτός .
ΟΥ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρεσ κείμενη, ἐδ' ἀρετὴ ἀγνοηθῆναι, ἡλίου
 Φανώτερον διαλάμπουσα, ἐντοῦθ' οὐ καὶ σὺ πάτερ περιέκρυβες μὲν σεαυτὸν, καὶ
 λαθεῖν ἐπειρῶ, καὶ τὴν Φήμην ἀπαίρες, ἀλλ' ἐκ ἧν τῆς σῆς ἀρετῆς τὸ κρυβῆ-
 ναι, ἐδὲ τῶν Φιλοκάλων τὸ ἀγνοῆσαι θησαυρὸν ἐγκρυπτόμενον, ἔδει μόνον τὸν
 λύχνον τεθεῖναι ἐπὶ τῆς λυχνίας, ἵνα τὰς δεομένους Φωτὸς καταυγάζοι. ταύ-
 τῃς δὲ τῆς χάριτος ἡ Φιλίππε πόλις ὁμοιόρησασα, σὲ Τεράρχην ἐκκληρώσατο,
 καὶ ταῖς ἀπὸ σὲ λαμπηδόσι καταυγαθείσα, τὸ ἐπικείμενον ἀπεσείσατο σκότος,
 καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν ἀσεβῶν, ἐκ ἐπαύσατο καθορῶσα τὸ τῆς Θεογνωσίας Φῶς,
 ταῖς τῶν ὁρθοδόξων ψυχαῖς ἐπιλάμπων. καὶ γεγονός Φωστῆρ, ἐν καιροῖς ἀπαιτῶσι
 τὴν ἑλλάμψιν. Δόξα ἡχος Ὁ αὐτός.

Εἴ'περ ἀναφαίρετος ἐστὶν ὁ τῆς ἀρετῆς πλῆθος, καὶ ἐν σμικρῷ τυγχάνει ἀχώ-
 ρητος. ὅγὰρ ἔχει φύσιν ἀναποκείμενος μένειν ἄγονος, ἀλλὰ θαμὰ καρποφορεῖ, καὶ ὑ-
 περεκχεῖται, τοῖς χρόνοις συμπληθυνόμενος, καὶ Φοιτᾷ ἐκασαχθῇ, ὑπερεξαίρων
 τὸν ἔχοντα. ἐντοῦθ' οὐ πάτερ, καὶ τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πολύγονον, ἐχ οἷά τε ἦν
 καταχεῖν καὶ κρατῆσαι, μοῖρα χυθὸς θρακικῆς ἄσημος, ἀλλ' ὑπερεκχυθὼν,
 καὶ εἰς αὐτὰ εἰσήλασε τὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐξεθάμβισε βασιλεῖς, καὶ τεθηπύναν κατη-
 νάγκασε. δεινὸν ἡγησάμενοι, εἰ τοσούτος ἀρετῆς ὄλβος ὑπὸ τὸν μῦθον κρύπτοιτο,
 ἐπὶ τὴν σκοπιάν σὲ ἀνήγαγον, τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον διέπαι, Θεοφιλῶς σοι ἐμπι-
 στυσάμενοι καὶ δεικνύναι πᾶσιν, οἷον εἶναι· διὰ τὸν ψυχὰς ἀνθρώπων διοικεῖν
 ἀναδεξάμενον. τότε ἡγήσω ἀρετῆς ἡνεῶχθαι σοι εἶδον. καὶ γενναίως ἀποδυσάμενος
 εἰς αὐτὸ ἀγῶνα λαμπρὸν ἡγωνίσω, καὶ πάντας ἀντικειμένους κατεπάλαισας. καὶ σε-
 Φανηφόρος ἀναδειχθεὶς, ἐξῆλθες ἐναντίον πάντων, σὺν κρότοις δὲ Φιμῆμενος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡ-
 μῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν Στίχον. εἰχηρὰ προσόμοια. ἡχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἱεραρχόντων κανῶν, καὶ μοναζόντων τὸ λαμπρὸν ἐγκαλλώπισμα. καὶ
 γὰρ λαὸν σὺ ποιμένας, καὶ πρὸς νομὰς ἀγαθὰς, ὁδηγῆσας, τῆτον, ὑπεχώ-
 ρησας, ἐχθρῶν τὴν δυσμύειαν, ἀπελέγξας σοφώτατα, ἐπ' ὤμων δ' ἄρας τὸν
 Σταυρὸν τῷ Κυρίῳ σε, ἡκολούθησας τοῖς αὐτῷ θεοῖς εἰχνεσι, ἀμεμπτον, ἀκηλί-
 δωτον, τηρήσας τὸ σκήνωμα, ἐν ᾧ σαφῶς κατοικήσας, πηγὴν θαυμάτων ἀνέ-
 δειξε,

δείξε, Χριστός, ὃν δυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος, Τὸ στόμα με λαλήσει σοφίαν.

Εὐρε σε τὴν ψυχὴν ἀληθῶς, τὸ θεῖον Πνῦμα ἱερὸν καταγώγιον, καὶ ἔτως ἐν σοὶ σκηνῶσαν, λογίων θείων πηγὴν, ἢ διδαγμάτων. σὲ ἀναδείκνυσι, σοφοῖς σε ἐν λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ποτίζοντα, καὶ ἀσεβείας πᾶσαν λύμην ἐκπλύνοντα, τῶν ὀσεβῶν δὲ, τὰς ἀρέρας ἀρδύοντα, ὅθεν ἀποδεδώκασι, καρπὸν πολλὰ πλάσιον, τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν. μεθ' ὧν συγχορδαίς, θύφρανόμενος ἀπαύτως, ἐν ἑρανοῖς σκηνάῃς.

Στίχος, Στόμα δικαίᾳ μελετήσει σοφίαν.

Πάτερ ἐν ἑρανοῖς ὁμιλῶν, χοροῖς Ἀγγέλων ἱερῇ Διονύσιε, ταῖς ἴσαις ἐνδιαυγάξῃ, παρὰ Θεῶ ἀσραπαῖς, ὡς τὴν τέττων ὄντως μιμησάμενος, ζῶν τὴν ἑράνιον, ἐπὶ γῆς τρισμαχάριε, ὡς γὰρ Ἀγγελος, ἐπὶ γῆς πεπολίτυσαι, ἢ ἐν σώματι, ἡγωνίσω, ὡς ἄσαρκος ὅθεν ἢ κατήξιώσαι, ὅρᾳ τὸ ἀθέατον, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζειν, ὕμνον Θεῷ τὸν τρισάγιον. αὐτὸν ἐν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. α.

Ὅσιε πάτερ, σὺ τὸ λογικὸν ποίμνιον ὁρθοδόξως ἐποίμανας, ἢ πρὸς νομὰς σωτηρίαν, ταῖς σοφαῖς διδασκαλίαις ταῖς σαυτὲ καθωδήγησας. ἔτα τὸν σαυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἐχώρισας, κατὰ τὴν ἀλάστορος, ἢ τὴν ἀσκητικὴν οὐδύσας ὁδὸν, ἀρετῇ συνῆψας ἀρετὴν, ἱεραρχία τὸν μοναδικὸν κοσμήτας βίον. Ἰδρωσὶ δ' ἀσκητικοῖς πάντα ἀποπλύνας ψυχῆς ἢ σώματος μολυσμὸν, ἢ τὴν σάρκα νεκρώσας, ὡς Ἀγγελος ἐπολιτόύσω ἐπὶ τῆς γῆς. ἢ τὸν χῆν τῷ χαῖ καταλιπὼν, πρὸς ἑρανὸν ἀπέπτῃς, τοῖς Ἀγγέλοις συνεσόμενος. οἷς ἢ συμπαραισάμενος τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι, πρέσβυς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ἢ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειον, τὸ τείχος τὸ ἀρρέηκτον τὴν, ἀρέαυγὴν προσησίαν ἢ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τροπάριον ἡχος πλ. δ'.

Ὁθοδοξίας ὁδηγέ, ὀσεβείας διδάσκαλε, καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκεμένης ὁ Φωστῆρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Διονύσιε σοφέ, ταῖς διδασκαῖς σε πάντας ἐφώτισας, λύρα τῆς πνύματος, πρέσβυς Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Θεοτοκίον. Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθείς.

Εἰς

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τάΦον σε Σωτήρ.
ΑΓάλλεται Φαιδρῶς, μοναζῶν ἡ χορεία, γεραίρεσα σεπτῶς, τὸς ἀγωνί-
 ας μάκαρ, ἐς ἔτλης παναοίδιμε, λειτεργῶν τῷ Δεσπότη σε. σὺ κατήχυνας
 παρανομένων τὰ πλήθη, ἡ ἐξήλεγξας τὴν κατὰ σε λοιδορίαν, ὡς ὅλως ἀνύ-
 παρκτον. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεῷ, ἐπισάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον
 Φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. σε γὰρ ἔχομεν
 ἁμαρτωλοὶ προσασίαν, σε κεκτήμεθα ἐν περασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην
 πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα. ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.
 Κατηχύνθησαν τρανῶς, τῶν ἀνομένων ἡ πληθὺς, καὶ ἠδέθησαν λαμπρῶς,
 τὸ περιὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐνοικέσης σοι πάτερ ἀνυποκρίτως. σὶδε γὰρ ἐχ-
 θρὸς ἀνδρὸς τιμᾶν ἀρετὴν. δείκνυσσι δ' αὐτὸ, τὸ ἐπὶ σοι γεγονός. ἡ γὰρ ἐχθροὶ
 πεσόντες προσεκύνησαν, ἡ ἀληθῶς ὡμολόγησαν, ἡμαρτηκόναί, ἐφ' οἷς κατέ-
 που, ἡ συγγνώμην ἡτήσαντο. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἀγγὲλ, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυο-
 Φορίας τὸ Φρικτὸν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νῦν ματι μόνῳ, ἀγκάλοις ὡς βρο-
 τὸς ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλεχείται
 σύμπασαν, ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι, καὶ σε ὡς ὄντως Θεῷ Μητέρα,
 ὑβφημῶντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τῶν ἐχθρῶν τὰς παλίδας ἀποσεισάμενος, ἡ ἡσύχιον βίον πάτερ ἐλόμενος,
 τρικυμίας χαλεπὰς κατεπραῦνας, καταπαλαίσας τῆς σαρκὸς τὴν ἀκάθεκτον
 ὁρμὴν, ἡ λόγῳ καθυποτάξας. ἡ ὠφθης ἐν πᾶσι πάτερ, κανὼν ἀκριβὴς τῆς
 ἀληθῆς ἀρετῆς. Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς με τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα, ἡ σαρκὸς με τὰς νόσους ἐν πάχει
 ἴασαι, τὰς τῆ νοῦς με ἐκτροπὰς εἴσον Πανάμωμε, ἡ ἐν γαλήνῃ λογισμῶν, ὁ-
 χὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπαντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, ἡ ἐξαίτε-
 ρσαι πταισμάτων ἄφεςιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. ἀντίφωνον τὲ δ'. ἤχος β'.

Προκείμενον ἤχος δ'.

„Τὸ εἶδός μου καλήσει σοφίαν, καὶ ἡμελέτη

„Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ πᾶσα πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τῆ Κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπον ὁ Κύριος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν πρὸς αὐτὸν Ἰσδαίης, ἀμὴν ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλοτρίου ἐκείνου κλέπτῃς εἰς αὐτήν καὶ ληΐς. Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. τέτω ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς Φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά· καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν Φωνὴν αὐτοῦ, ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσασιν, ἀλλὰ φόβονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οἶδασιν τῶν ἀλλοτρίων τὴν Φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπον αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν, τίνα ἦν ὁ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπον ἔτι πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες, ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπτει εἰς αὐτήν καὶ ληΐς. ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ εἴαν τις εἰσελθῇ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν ποιήσει.

Ὁ Ν'. Δόξα. ταῖς τῆς ἱεράρχης, Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Ἐλεησόν με ὁ Θεός, Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Ὅσπερ πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ Φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου. διὸ ἐν τοῖς ἑρανοῖς ὤρεται μεθ' ὅν τῶν καμάτων σου. τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς Φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέπτως ἐξήλωσας. παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. καὶ τῆς Ἀγίας εἰς ἡ'.

Οὐ ἡ Ἀκροεχίς πλὴν τῶν Θεοκλήων.

„Διονύσιον ὑμῶν πόθω, χρύσανθος.

Ὡδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Δεῦτε συμφώνως ἱερεῖς τάγματα, καὶ μοναζόντων πληθὺς, Διονυσίε πάντες,

ὕμ-

ὕμνοις καταψέψωμεν, τὴν ὄντως Θεοκόσμητον, κορυφὴν ἀνυμνῶντες, τὸν τῷτον ἔτω
δοξάσαντα, ὡς αὐτῷ θεράποντα Κύριον.

Τετραρχόντων ἱερὸν νῦν καύχημα, ἢ Τερέων χαρὰ, δόξα μοναζόντων, Εὐσε-
βῶν ἐδραΐωμα, σὺ ἀνεδείχθης ἔνδοξε, Διονύσιε πάτερ, πιστὸς Φανείς τῷ Δεσπό-
τῃ σε, ὡς καλὸς ποιμὴν ἢ ἐκ ἔμμιδος.

Ὁ τῷ Πατρὸς ἢ τῷ Υἱῷ ἢ Πνεύματος, ἁγίῳ ἔνδοξε, πόθος ἐκ ψυχῇ σε, ἢ
καρδίᾳ τέτιχται, διὸ ἀσμένως Ὅσιε, παριδὼν θρόνον πάτερ τὴν ἡσυχίαν ἀπή-
λειφας, ἔνθα καὶ πεπλήττικας θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παρθενότητος Μαριὰμ Θεόνυμφε, ἢ ὁδηγήτρια, τῶν ἐπὶ σὲ πόθῳ, προ-
σερχόντων Δέσποινα, ἢ τῇ σεπτῇ Εἰκόνισι δὺλαβῶς προσπιπτόντων, τῇ ἀχρω-
μάτῳ ὁδήγησον, θεῖον εἰς λιμένα τῆς σὲ μεγαλύνοντας.

Καταβασία.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Στερεώσας Κατ' ἀρχάς.

Νοσθώντας πάτερ χαλεπῶς, ἡμᾶς κατ' ἄμφω, ἢ πᾶσι τοῖς τῷ βίῳ χαλεποῖς
κακωμένους, ἴασαι λυτρεμένους, πρεσβεΐαις σε αἰοῖδιμε, ὅπως οἱ πάντες ἅμα, τὸν
σε δοξάσαντα δοξάζωμεν.

Υπερ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, παρακαλεῖν μὴ ἐλλίπης, Διονύσιε παρμάκαρ τῆς
πάντας, λυτρωθῆναι τῷ λοιμῷ ὀργῆς θυμῷ, ἢ μάστιγος, ὅπως σε κατὰ χρέος ὡς
θεεργέτην μακαρίζομεν.

Σὺ ὡς θεράπων τῷ Θεῷ, ἢ θεὸς ἱερομύσης, τῷ σῷ θρόνῳ, διαπρέψας ὁσίως,
υποδείγμασι σοφοῖς καὶ θεαῖς ἐσηγήσεις, εἰθ' ὡς Ἡλίας ἄλλος ὁδὸς ἐρήμους
διώδουλαι.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τῷ Θεῷ, τῶν σεβομένων σε πόθῳ, τὴν Εἰκόνα τὴν σεπτὴν τε
ἢ ταύτην, κρητυτόντων ἀληθῶς, εἶναι ἀχειροποίητον, τοῖς χείλεσι δὸς χάριν,
τῷ μεγαλύνειν, ἢ δοξάζειν σε. Καταβασία.

Κάθισμα ἦχος β'. τὰ ἄνω ζιτῶν.

Τὸν θρόνον σοφῇ τῷ πρωτοκλήτῃ εἵληφας, ἢ τὰς ἀρετὰς αὐτῷ ὁμοτρόπως
ἐζήλωσας. ἢ γὰρ ὡς ἀποτυχῶν τῷ τρόπῳ τῆς ἐκχύσεως διὰ τὸν πόθον Χριστῷ,
τῷ σῷ αἵματος, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας τῇ ἀσκήσει σε.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ Φύσεως, διὰ σὲ Θεοτόκε ἀειπάρθενε. Θεὸν γὰρ ἡ-
μῖν σεσαρκωμένον τέτοκας, διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, δούσεβῶς μεγαλύνομεν

Ὡς,

Ὡδὴ δ' . Σὺ με ἰχθὺς Κύριε .

Ἰερεργῶν, τῷ πάντων κτίσῃ ἔκ ἐλπις, ὑπὲρ πάντων φέρων τὴν ἀνάίμακτον
θυσίαν ἐν καθαρότητι, ψυχῆς καὶ καρδίας, ὡς ἄλλος ὢντως Ἀπόστολος, ἀλλὰ καὶ
νῦν ὡς βλέπων, καθαρῶς θείαν δόξαν, τὰς τιμῶντας σε σῶζε, πρεσβεύεις σε .

Ὅλη ἡ γῆ, ἡ τῶν Φιλίππων ἀγάλλεται, ὡς θεόθεν λαχέσα κειμήλιον, καὶ θη-
σαυρὸν θείων δωρεῶν, τὴν λάβνακα πάτερ, τῶν σῶν λειψάνων, καὶ τέρεται, ἐν
ταύτῃ καὶ δοξάζει, τὸν Σωτῆρα βοῶσα, τῷ ἐλεεί σε δόξα Φιλάνθρωπε .

Νῦν ἀληθῶς, τῶν ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροίζει ἡ σοφὸς ἡ πάντιμος,
τῶν ἱερῶν σε πανδύλαβως, ἐνθῶν λειψάνων, ἀγιασμὸν ἀναβλύζουσα, καὶ χάριν
ἱαμάτων, ἡμῖν πᾶσι δωρεῖται, πατέρων πάτερ Διονύσιε .

Θεοτοκίον .

Σύμε ἀγνή, ὕμνησις, σύ με καύχιμα, σὺ λιμήν με, σύ με καὶ προπύργιον,
σύ με ἐλπίς καὶ καταφυγή, σὺ δὲ καὶ προσάτης, ἐμὲ καὶ πάντων τῶν θύσεβων,
διό σε τὴν Εἰκόνα, ἀδελφεῖα καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ τιμῶ παρμακάρισε .

Καταβασία . Ὡδὴ ε' . Ἰνα τί με ἀπώσω .

ὑπερθαύματος ὢντως, σὲ τῷ Ἱεράρχῃ, ὡ πάτερ ἐνδοξε, βιοτὴ ἐφάνη, πε-
νιχρῶ καὶ ἀδήλῳ προσημίᾳ, ἣν περ παραδόξως, πόθῳ τρωθεὶς τῷ τῷ Δεσπότη,
καρετεῶς καὶ γυναικῶς διήνυσας .

Μέγα καύχιμα ὢντως, τῆς Μακεδονίας, καὶ Φύλαξ ἀκοίμητος, πέφυκας Φα-
λάττων, τὸν σὸν λαὸν ἐκ παντίων δεινῶν, περισώζεις δ' ὡσαύτως, ἐκ τῆς ἀκρίδος
καὶ βροχῆ τὰς ἀμπέλους τὰς τέτων ἀρέρας τε .

Νέμει Πάτερ πλεσίως, ῥέθρα ἱαμάτων ἡ Κάρα ἡ πάντιμος, σὲ τῷ Ἱεράρχῃ,
καὶ Ὅσις τοῖς πόθῳ προσέχουσι, τῷ σεπτῷ Ναῷ σε, καὶ δύλαβως ἀσπαζομένοις,
ταύτην ὡς θεὸν αὐτῶν Φυλακτήριον .

Θεοτοκίον .

Θεοτόκε παρθένε, Ἄνασσα σύ με ὁδήγησον, εἰς ὁδὸν εὐθείαν, πρὸς τὰς τρίβους
Κυρίου, καὶ εὐθυνόν, πρὸς δικαιοσύνην, τὰς ἐκτροπὰς τῶν λογισμῶν μου, καὶ ψυχῆς
τὰς ἐννοίας χαρίτωσον . Καταβασία . Ὡδὴ ε' . Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ .

Ὡραίσμα ἀληθῶς, σὲ ἔχει Εἰκοσιφοῖνισσα . καὶ γὰρ ποτὲ ἐν αὐτῇ, ὅσιως
διήνυσας, τὸν βίον σε ἐνδοξε, ἣν περ καὶ σεπτῷ σε, λειψάνῳ πάτερ κατεχόσμησας .

Παντοίων μάκαρ δεινῶν, ἡμᾶς αἰὲ ἐκλυτρεθμένος, μὴ διαλείπῃς καὶ νῦν, ποιεῖν,
ἐκτενέστερον, Θεῷ τὰς ἐντεύξεις, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, προσκυνούντων σου τὰ
λείψανα .

Ὁ λυτρωτὴς μὲ Θεός, σὲ Πάτερ ἐμοὶ δεδωρηται, ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, ἰατρὸν πανάριστον, διχαρίσως κράζεις, γῆ τῶν Μακεδόνων, ὡς πενήτων ἀντιλήπτει.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν, ἡμῖν Παρθένε γεγύνηκας, λυτρεύμενον τῶν παθῶν, τὸς σὲ μακαρίζοντας, τὴν δὲ ἀχειρότοκτον, καὶ σεπτὴν Εἰκόνα, προσκυνεῖς σε σωζόμεθα.

Καταβασία.

Κοντάκιον. ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Βίον Πάτερ αὐτὸν ἐξησχημένος, ἐν σαρκί, ὡς ἄσαρκος ἐπολίτῳ ἐπὶ γῆς, ὅθου Ἀγγέλοις ὁμόσκητος, ἀναπεδείχθης, σοφὲ Διονύσιε. Ὁ Οἶκος.

Οὐ δύναται τις, Πάτερ, τὸς ἀγῶνάς σε ἐξεπεῖν κατ' ἀξίαν, ὅδε τὰ παλάσματα ἱκανῶς ἐξυμνήσαι. σὺ γὰρ ἀρχὴν βίῃ τὴν ἀρετὴν προσηγάμενος, καὶ τὴν κατ' αὐτὴν σοφὴν οὐδεύσας ὁδὸν, ὅθεν ἦττων ἐγύω, ὅσοι τὸν ἀγῶνα τέτον τὸν καλὸν ἠγωνίσαντο. πάσας δ' ὑπερβὰς τὰς δυσχωρίας, καὶ τὰ ἐν μέσῳ ὑπεπηδήσας, ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνέδραμες, ὅδον ἕτερον, ἀλλ' ἢ τὴν ἐν θρανῷ πολιτείαν διανοόμενος. τὴν δὲ σάρκα πείσας, καὶ τῇ Δεσποίνῃ καθυποτάξας ψυχῇ, καὶ ὅλος ἐνθεος γενόμενος, ἀπέπτυς πρὸς θρανόν, καὶ πλατείαν εὖρες τῶν ἀγαθῶν τὴν κατάχεσιν, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συναγαλλόμενος, μέμνησο καὶ ἡμῶν σοφὲ Διονύσιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί. Μνήμη τῇ ἐν Ἀγίοις Πατὲρ ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Πατριάρχῃ Κωνσταντίνῃ Πόλεως, τῇ ὑπερὸν ἀσκήσαντος ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοίνισσης.

„Διπλὸν ὁ Χριστὸς σὴ Κάρα βάλλει σέφος,

„Διπλὴ ἂν ἀσκήσαντος ἐν κόσμῳ Πάτερ.

„Ἀρχιερέων, ἡδ' Ὀσίων κλέος ὄντα σ' αἶδω.

Βίος τῇ ἐν Ἀγίοις Πατὲρ ἡμῶν Διονύσιε.

Οὗτος Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὲρ ἡμῶν Διονύσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ αἰῶνος ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἀγαρέτες, καὶ ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα ἱερὰ γράμματα, μὴ δυνάμενος νὰ εὖρη τελειότεραν μάθησιν ἐν τῇ πατρίδι, ἀνεχώρησε καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βασιλεύσαν τῶν πόλεων, καὶ Φθάσας ἐκεῖ προσεκολλήθη εἰς τὸν ἱερώτατον καὶ ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ παντοῖα περιφήμῳ Μητροπολίτῃ Ἐφέσου κύριον Μάρκον τὸν θυγενικόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη πᾶν εἶδος μαθήσεως καὶ ἀρετῆς. ἐπειδὴ δὲ

δὲ κατ' ἐκείνης τὰς χρόνας κρίμασιν, οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, συνέβη ἢ ἡ ἄλωσις τῆς
 Κωνσταντινουπόλεως, ἢ χιμαλωτίσθαι ἢ ὁ ἱερὸς οὗτος ἀνὴρ, ἢ ἐδοκίμασεν ἀπείρους
 βασάνες, βιαζόμενος νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀμώμητον πίσιν, ἀλλ' ὑπέμεινεν ὁ αἰοδιμος
 μὲ μεγάλην γυναιότητα ἕως ἢ Χρυσιανὸς τις Θεοσεβὴς ἐξ Ἀδριανουπόλεως διὰ με-
 σιτειῶν καὶ δωρεῶν τὸν ἡλδοθέρωσεν. Ἐμεινε λοιπὸν πάλιν ἐν Κωνσταντινουπόλει με-
 τερχόμενος κατ' ἰδίαν τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἢ προαγόμενος κατὰ τε ἀρετὴν καὶ
 σοφίαν. Ἀλλὰ ἢ μ' ὅλον τὸ ὅτι ὑπέκρυπτον ἑαυτὸν, καὶ ἀπέφλυγε τὰς κοσμικὰς
 τύρβας, ἢ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀρετὴν τε δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους κεκρυμ-
 μένη, ἀλλ' ἐκρατέτο πανταχῶ, ἢ ὑπὸ πάντων ἐτιμᾶτο, διὸ ἢ ἐκλέγεται, καὶ
 ψιφίζεται Μητροπολίτης τῆς Φιλιππουπόλεως, ἢ ἐν ᾧ Θεαρέτως καὶ Θεοφιλῶς
 διαφύκει τὸ ἐμπισθῆναι αὐτῷ λογικὸν ποίμνιον, ψιφίζεται Πατριάρχης τῆς Κωνσταν-
 τινουπόλεως μὲ τρόπον τοιοῦτον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Ἡ ἀρετὴ τῶ αἰοδιμου τῆτος ἀνδρὸς
 ἐκροτήθη τόσον, ὥστε ἡ φήμη τε εἰσεχώρησε ἢ μέσα εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια,
 ἢ τὸν ἐσέβετο μεγάλως μέσα ἢ μητρὶα τῇ Σουλτάν Μεχμέτη, ἐξωθῶντος δὲ κατ'
 ἐκείνον τὸν καιρὸν τῆς Πατριαρχείας Μάρκου τῇ Ξυλοκαράβη, προεβιβάθη εἰς
 αὐτὸν διὰ συνεχείας τῶν Τραπεζεντιῶν, ἢ μὲ δόσιν ἀσυνήθην εἰς τὸν Βασιλέα χι-
 λίων Φλωρίων, Συμεῶν ὁ Τραπεζεντιος. Καὶ ἐπειδὴ συνέβη σχίσμα μεταξὺ τοῦ
 κλήρου ἢ τῶν Χρυσιανῶν, ἢ οἱ μὲν ἤθελον τὸν Μάρκον, οἱ δὲ τὸν Συμεῶνα, μα-
 θῶσα τῆτος Μαρία ἢ Μητρὶα τῇ Βασιλέως, ἔβαλον ἐπὶ δίσκῳ χρυσοῦ δύο χιλιάδες
 Φλωρίων ἐξ ἰδίων, ἢ προσφέρεσά τα τῷ Βασιλεῖ, τὸν παρακάλεσε νὰ ἐκδώσῃ
 θέσπισμα διὰ νὰ ἐκλεχθῇ Πατριάρχης τῶν Ῥωμαίων ὁ Φιλιππουπόλεως Διονύ-
 σιος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δεξάμενος ἢ τὴν προσφορὰν ἢ τὴν παρακαλῆσίν τῆς, ἐξέ-
 δοκε τὸ θέσπισμα, τὸ ὁ ποῖον ἀποδεξάμενοι μὲ ἄκραν χαρὰν οἷτε ἐκκλησιαστικοὶ ἢ
 κοσμικοὶ διὰ τὴν ἐνῆσαν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὴν, κοινῇ γνώμῃ ἐψήφισαν αὐτὸν Πατριάρ-
 χην, ὅσις ἢ ἀποκαταστάς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐκυβέρνηεν τὸν λαὸν ὡσε-
 βῶς τε ἢ Θεαρέτως γινόμενος παράδειγμα παντοίας ἀρετῆς εἰς τὴν ἱερὰν ἀδελ-
 φότητα ἢ εἰς τὸ ποίμνιόν τε. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς διάβολος ὅς τις αἰείποτε πολεμεῖ
 τὰ καλὰ, διήγειρε κατὰ τῇ ἰρῇ τῆτος ἀνδρὸς χαιρεκάκους τινὰς καὶ κακωτρεχεῖς
 κληρικὰς, οἷτινες μὴ δυνάμενοι νὰ προσάψωσιν εἰς αὐτὸν καμμίαν ἄλλην κατηγο-
 ρίαν, ἐτόλμησαν οἱ ἀσυνείδητοι νὰ εἴπωσιν ὅτι ἦτον περιτετριμένος καὶ αὐτὸς ὁ
 λόγος ἐκοινολογήθη τόσον, ὥστε ἔφθασεν ἢ εἰς τὰς ἀκοὰς τῇ αἰοδιμου τῆτος πα-
 τρός. Λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν συνήθρησε πληρεσάτην Σύνοδον, καὶ ἀναστὰς ἐν
 τῇ μέσῳ, ἐγυμνώθη, ἢ ἔδειξε παρρησίαν εἰς ὅλους ἀκέραιον τὴν σάρκα τῆς ἀκρο-

Βυστίας του ἢ ἔτω κατηχύνθησαν οὐδυναντίοι, καὶ πεσόντες κοινῶς ἅπαντες ἐζήτην
 συγχώρησιν παρακαλῶντες τον μετὰ θερμῶν δακρύων νὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν των,
 ἢ ἂφ' ἑτοῖς συγχωρήσῃ, νὰ μὴ τὲς ὑπερήσῃ τῆς ποιμαντικῆς προσασίας του,
 ἀλλὰ νὰ μένῃ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον. "Ομῶς κατ' ἕδρα τρόπον δὲν ἐπέ-
 στη, ἀλλὰ παραιτηθεὶς ἀπὸ τὸν Θρόνον με' ἄκραν τε δὺχαρίστησιν, καὶ ἀναχωρή-
 σας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς ΕἰκοσιΦοινύσης
 κειμένην κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Φιλίππων ἢ Δράμας, ὅτε ἐνδυθεὶς τὸ μοναδικὸν
 ὅχημα ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὰς ἀσκητικὰς ἀγῶνας, ἢ ὑπομείνας μέχρι τέ-
 λους καρτερικώτατα, ἔφθασεν εἰς τὴν τελειοτάτην ἀρετὴν ἢ ἀγιότητα, ὥς καὶ
 ζῶν ἐγένετο αὐτεργὸς πολλῶν θαυμάτων, ἢ πολλοὶ ἔτρεχον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ λαμ-
 βάνωσι τὰς ἰάσεις τῶν παθῶν των, ἢ νὰ ὠφελῶνται μετὰς ψυχωφελεῖς διδασ-
 καλίας τε, καὶ ζήσας θεαρέτως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τε πρὸς Κύριον ἐξεδήμη-
 σεν, ἢ ἔμεινε τὸ ἱερόν τε Λείψανον εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν εἰς παρηγορίαν ἢ
 τῶν ἐκεῖ ἐνασχεμένων πατέρων ἢ τῶν κατοίκων ὅλων ἐκείνων τῶν μερῶν, καθότι
 ὅλοι προσερχόντες με' εὐλάβειαν, ἢ προσκυνῶντες με' πίσιν τὴν ἱερὰν Κάραν του
 λαμβάνουσι σωματικὴν ἢ ψυχικὴν ὠφέλειαν, ὁ ἱερὸς ἔτος ἀνὴρ ἀνῶρεθωσιν σχεδὸν
 ἐκ θεμελίου, ἐμεγάλυνε, ἐκαλλώπισε με' διαφόρους οἰκοδομὰς, ἢ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔφε-
 ρε τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν ὁποίαν ἔχει. "Ως κατὰ
 δίκαιον λόγον πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἢ κτίτως αὐτῆς, ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσ-
 βείαις ὁ Θεὸς ἐλέησεν ἢ σῶσεν ἡμᾶς.

Ω, δὴ ζ'. Θεὸς Συγκατάβασιν.

Θεὸς συγκατάβασιν, ἐν διανοίᾳ σε ἔχων πάντοτε, ἐμιμήσω τὴν τέτη, πτω-
 χείαν ἅπασαν ἢ ταπείνωσιν, ἢ σὺν Ἀγγέλοις γηθόμενος, ἀπολαμβάνεις αὐτῶν
 τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν.

Ω, δὲς παννυχίς σοι, ἐξάδει μάκαρ ΕἰκοσιΦοινύσης Μονή. διὰ παντὸς γὰρ
 γεραίρει, τῶν θαυμασίων σε πὸ ἀέννητον, ἢν Φερῶν, πάσης βλάβης ἀπαλλά-
 ζου. σὲ γὰρ προβάλλει μεσίτην πρὸς Κύριον.

Χαρίτας σοι πάντοτε, τῆς ἀχρωμάτε ἢ θείας Εἰκόνης Μονή, καυχώμενη
 κηρύττει, ὡς ἐντευφῶσα αἰεὶ τῶν θαυμάτων σε. διὸ ἢ χαίρει βοῶσα πρὸς Κύ-
 ριον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θεὸς καταβάσεως, πρὸς τὰς ἀνθρώπους, σὺ εἶ τὸ ὄργανον, διὰ τῆτο καὶ
 γλῶσσαι, τῶν γηγενῶν ἀπάντων σὲ μέλτεσι, ἢ μεγαλύνουσι Κόρη σεβόμενοι,

σὲ τὴν Εἰκόνα, ὡς αὐτῆς σὲ ἀντίτυπον.

Καταβασία Ὡ, δὴ ἡ. Ἑπταπλάσιως κάμενον.

Ῥῶσιν ἐκχέεις πάντοτε, τοῖς ἐν πίσει πρεσβέχουσι, τῇ παντίμῳ Κάρῳ καὶ σεπτοῖς Λειψάνοις σε, παθῶν τε τὰ κύματα, κατακοιμίζεις πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῶν τῷ λυτρωτῇ ἀπὸ ψυχῆς ἐκβοώντων, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαοὶ ὑπερυψθε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ἦ δὲ τῇ γῇ αἰτέμενοι, δισεβεῖς λιτανόβουσι, τὴν σὴν θείαν Κάραν, μετ' αἰδὸς προάγοντες, ἀκρίδος τὰ νέφη δὲ, διασκεδάννυνται παντελῶς, ἢ πᾶσα ἄλλη νόσος ἐκδιώκεται μάκαρ, ἢ πίσει παρεσῶτες δισεβῶς μελωδῶμον, λαοὶ ὑπερυψθε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Σωτήρα πάντων ὄρεκε, σὲ ὁ δῆμος ὀξύτατον, τῆς Μακεδονίας, ὡς αἰὲν προσφέροντα, θερμὰς ἱκεσίας σε, Θεῶ τῷ πάντων δημιουργῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίσει, μελωδόντων ἀπαύτως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψθε, εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ἀνεπαφείς συντήρησον, ἱερὲ Διονύσιε, σὲ θερμαῖς πρεσβείαις, τῇ λοιμῇ καὶ τῶν συμφορῶν, βαρεβάρων τε κακώσεως, πυρὸς μαχαίρας ἢ μάστιγος, τῇ ἐν σοὶ ἐκ πόθου τὴν ἐλπίδα θεμόνους, ἢ πίσει μελωδόντας, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψθε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Θεοτοκίον.

Φύλαττε παναρώμιτε, τὴν σὴν ποίμνην ἀλώβητον, ἐξ ἐχθρῶν ἀπάντων, ὁρατῶν τε ἢ νοιτῶν. ἐν σοὶ γὰρ ἢ πέποιθε, καὶ διὰ σὲ σεμνύνεται, ὡς τὴν σὴν Εἰκόνα θησαυρὸν κεκτημένη, ἢ καὶ παρισταμένη μεγαλύνει βοῶσα, βροτοὶ ὑμνολογεῖτε, τὴν πάντων σωτηρίαν.

Καταβασία. Ὡ, δὴ θ. Ἐφριζε πᾶσα ἀκοή.

Νεύρωσον πάντα με τὸν νοῦν, καὶ διάνοιαν πρὸς θείαν ἀγάπησιν, ταῖς σαῖς πρὸς Κύριον, πρεσβείαις δέομαι πάτερ Ὅσιε, ὅπως αἰὲν χαρμονικῶς, ὑμνῶ τὸν Σωτήρα με ἀνακηρύττων σε, σωτηρίας τῆς ἐμῆς ἀντιλήπτορα.

Θῦμα εὐῶδες τῷ Θεῷ, γεγονὼς δὲ ἀρετῆς πάτερ Ὅσιε, ὡς ἱερὸς αὐτῷ. Διὸ μὴ παύσῃ καθικετεύων αὐτὸν, ὅπως ἔρῃ τῶν συμφορῶν, ὀργῆς ἢ κακώσεως ἐπερχομένων ἐχθρῶν, ἢ τιμῶσα σε θεία τῆς παρεθούσης Μονῆ.

Ὅλην σε πάτερ τὴν ζωὴν, ἐν πραότητι καρδίας ἀνέδραμες ὡς μιμητῆς αὐτῇ σὲ Δεσπότη, ἢ Διδασκάλου Χριστοῦ. διὸ τὴν γῆν ὡς ἀληθῶς, τῶν πράξεων εἰληφας, ἀλλὰ δυσώπει αἰὲν, λυτρωθῆναι τῶν παθῶν τὰς τιμῶντας σε.

Σω-

Διδάσκαλοι τὸν τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἀγνὸν ἱερομύσιν, συνελθόντες εὐφριμώσωμεν, οἱ Φιλόσοφοι τὸν σοφόν, οἱ ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προσάτην, οἱ πώνητες τὸν πλετιστήν, οἱ ἐν θλίψεσι τὸν παραμυθῆντα, τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν πανταχῶς θερμῶς προφθάνοντα, θεῶν Ἀρχιεράρχην, ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἰπώμεν, πανάγιε Διδάσκαλε, σπύριτον ἐξελεῖν τὰς πειρὰς, ἐκ τῶν τῶ βίᾳ σκανδάλων, ἢ ῥῦσαι κολάσεων τῶν αἰωνίων ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Μαχαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. ἢ ἀπόλυσις. Δίδεται ἢ ἅγιον ἔλαμον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ, ἢ ἐκ τῆς Κανόνης τῆς Ἀγίας. Ὡς δὲ γ' ἢ ε'.

Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Οἱ ὕενοι διχρῶνται.

Πρὸς Ἑβραίους. Ἀδελφοί, τοῖστος ἡμῖν ἔπρεπον Ἀχιερεῖς.

Ἀλληλῆα. Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπον ὁ Κύριος, ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα. Δι' ἐμὲ εἰάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, ἢ ἐξελεύσεται, ἢ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης ἐκ ἔρχεται, εἰμὶ ἵνα κλέψῃ, ἢ θύσῃ, ἢ ἀπολέσῃ. Ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι, ἢ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτῆς τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δέ, ἢ ἐκ ὧν ποιμὴν, ἔκ ἐκ εἰς τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, ἢ ἀφίησι τὰ πρόβατα· ἢ Φεύγει· ἢ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ, ἢ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς Φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ, ἢ ἐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἢ γινώσκω τὰ ἐμὰ, ἢ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Πατέρα. Καὶ τὴν ψυχὴν με τίθιμι ὑπὲρ τῶν προβάτων. ἢ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἢ ἐκ ἔσιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης. Καθεὶνά με δεῖ ἀγαγεῖν, ἢ τῆς Φωνῆς με ἀκούσει ἢ γυνήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε Μακεδόνων πλήθι πιστῶν, σήσαθε χορείαν, εὐφριμῶντες πανδουλαβῶς, τὸν θεὸν ποιμένα, ἢ μέγαν πολυῆχον, τῆς ΕἰκασίΦοινίσσης, τὸν Διονύσιον.

Τῷ

Τῷ Πανοσιωτάτῳ Προηγμένῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς ΕἰκοσιΦοινίκης
Κυρίῳ Νεκταρίῳ τὴν ἀδελφικὴν ἀποδίδωμι πρόσησιν .

Ὁ Σὺν ἢ ἂν καταπίπτωσι τὰ καλὰ ἢ φαίνωνται, ὅτι κλίνουσιν εἰς Φθορὰν, ἢ
θεῖα πρόνοια δὲν τὰ ἐγκαταλιμπάνει εἰς τὸ παντελές, ἀλλὰ πολλάκις καὶ
παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐξανίστησιν ἄνδρες Φιλοκάλης ἢ Θεοσεβεῖς, διὰ τῶν ὁποίων ἀνορ-
θώνει, ῥυθμίζει, ἢ φέρει αὐτὰ εἰς τὴν προτέραν τῶν σάσιν, ἢ εἰς πολλῷ κρείτ-
τονα. Τοιοῦτος ἐφάνης ἢ σὺ, πάτερ, εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς ΕἰκοσιΦοινίκης,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ νεότητος προσήλωσας σεαυτὸν, ἢ ἡ Φήμη διακηρύττει παντα-
χῇ τὸν ζήλον σε, ἢ τὰς διαφορὰς καλλωπισμῶς, μετὰ τὸς ὁποῖους ἐκόσμησας κατὰ
διαφορὰς καιρὸς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονήν. ἐπισφραγίζει δὲ ὅλα ἡ Φιλόθεος Φιλοτι-
μία, τὴν ὁποίαν ἔδειξας εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ ἢ νὰ ἐκδοθῇ εἰς τύπον ἡ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς
Μονῆς ἱστορία, ἢ νὰ γυνήται ἡ ἀναπλήρωσις τῶν, ὅσα ἐλλείπτει. Τῷτον τὸν θεάρεστον
ζήλον ἀποδεξάμενος ἢ ἐγὼ, ἢ ἐπαινέσας, παρῆδον πᾶσαν ἄλλην με ἐργασίαν, ἐ-
νιχολήθην τρεῖς σχεδὸν Μῆνας εἰς τῷτο τὸ ἔργον ἢ διώρθωσα, ἀνεκάθισα, ἐπιύ-
ξησα ἢ ἀνεπλήρωσα πάντα. Ἀπόλαβε λοιπὸν, ἀδελφε, τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον με
τόσον ζήλον ἐπεθύμησας, ἢ μέμνησο Φίλε, ὅς τις ἢ χωρὶς αὐτοψίας διὰ τὴν ἀ-
γαθὴν σε Φιλοκαλίαν σὲ σέβεται.

τῆς Πανοσιότητός σε

ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Ἰλαρίων Σιναΐτης

Κεῖς .

5900

8761

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Гр